

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hrabal Bohumil\Hrabal_Bohumil-Tanecni
hodiny pro starsi a pokrocile.pdb

PDB Name: Hrabal bohumil-Taneční hodiny p
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.5.2007
Modification Date: 18.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TANEČNÍ HODINY PRO STARŠÍ A POKROČILÉ

Tak jako za vámi, slečno, tak jsem nejraději chodíval za krásnejma slečnama ke kostelu, ne že bych holdoval církvi, ale tam vedle fary byl takovej krámeček a v tom obchůdku prodával nějakej Altman obnošený šicí stroje, americký dvoupérový gramofony a hasicí přístroje značky

Minimax, a ten Altman jako vedlejší zaměstnání sháněl pro celej okres krasavice do hospod a barů a ty slečny často spávaly u toho

Altmana v zadním pokojičku, nebo když přišlo léto, tak si ty dámičky postavily na zahradě stan a pan děkan se rád chodil procházet podle plotu, to ty fešandy si tam daly gramofon a zpívaly a kouřily a v plavkách se opalovaly, no něco nádherná, jak v nebi to tam vypadalo, jak v ráji, proto pan děkan tak rád chodil podle plotu na revizi, protože měl na kaplany smůlu, jeden kaplan mu ujel s jeho sestřenicí do Kanady, druhý přestoupil do československý církve a oženil se, a ten třetí přestoupil zázak a přešel plot ke krasavicím, který se tam vopalovaly, a zamiloval se tak do jedny krasavice, že se z nešťastný lásky zastřelil, revolver nebo brovnink, to je zbraň, na kterou doplatí každá, my jako kluci jsme si ho vypůjčili a střelili jsme do plotu, jak Conar Tolnes, potom brácha ten brovnink rozmontoval a už jsme to nedali dohromady, chtěli jsme se ze zoufalství zastřelit, ale nemohli jsme ten brovnink dát dohromady, to bylo naše štěstí, tak já jsem mohl kdykoliv přijít za slečinkama ke kostelu, vždycky jsem přišel nastrojenej, štráfový kalhoty, jak bankovní úředník, a posadil jsem se na hylznu od minimaxu, jak diplomat, sluníčko svítlo a ty slečny ležely v plavkách na dekách, jako nějaký spolek „Ctitelů slunce“, bylo jich šest a ležely na znaku s rukama pod vytupírovaněma hlavinkama a dívaly se schválně do mračen, aby nechaly svoje tělíčka napospas mužskejm vočím, já, že jsem byl citlivěj jak Mozart a ctitel evropský renesance, koukal jsem se jak krokodýl, jedním vokem do farní zahrady na pana děkana, a druhým vokem na ty nožky přehozený přes kolena, pořád ty krasavice houpaly kotníčkama a po mně lezli mravenci, komupak se to stane, aby byl s tolika krasotinkama? to jedině císař nebo sultán, a tak jsem těm kráskám vypravoval, jak jsem měl příjemnej sen, jak se mi zdálo, že pekař sází do pece chleba a to je výhra na los, ale já los nemám, ovšem pekařství jako takové ve snách vidět, to znamená noční radovánky, ale co z radovánek? Havlíček a Kristus, ti se nikdy nesmáli, ba naopak, spíš brečeli, protože když má být jeden zástupce veliký myšlenky, tak nesmí dělat voloviny, Havlíček měl diamantovej mozek, že i profesori byli nad ním štaf, dávali mu arcibiskupský křeslo, ale on radši spravedlnost, trochu kafe a polívky a jen pracovat pro národ, aby se zmírnila negramotnost, to jen zvrhlej lidem se v noci zdá na ten způsob, v hnoji se válet, veselé časy ti nastávají, nebo noční hrnec v spánku vidět, pohodlná budoucnost tě nemine, ovšem, milé slečny, to je právě ten monajz, spolíhat sám na sebe a ne na rodiče, jak Manouch, kterému stačilo, že jeho táta byl žalárníkem, a tak nic jinýho nedělal, než chlastal a přicházel ke špatným zkušenostem, to jsou potom hádky, jak za

Rakouska, ten spor mezi sociálníma demokratama a volnomyšlenkářema a klerikálama, jedni mysleli, že svět povstal z vopice, a druzí zase, že bůh uplácá Adama z bláta a z jeho střeva udělal Evu, no to ji mohl zrichtovat taky z bláta a přišlo to lacinějc, vždyť tohle jsou všechno zmaty, tenkrát byl svět liduprázdnej jak hvězda, ale lidi plantají jak mladý straky, a starají se, po čem nic, no to já bych si mohl taky myslet na půvabnou dcerušku ministerskýho předsedy, ale když to nemůže být, tak co? to to potom pěkně končí! panenkomarjá! korunní princ byl pokaženej syfilisem a Večerová ho praskla a ji zase zastřelil kočí, no to přeci uzná každá slečna, že by byla zaživa pochovaná, kdyby ten její měl polámanej veřtat, to já, když jsem sloužil u ty nejkrásnější armády světa, tak jsem povídal štabarztovi, pane doktore, mě bolí na prsou, ale on mi řekl, to mě taky, chlapče, takovejch kdybysme měli, jako jsi ty, sto tisíc, tak porazíme celej svět! a dal mi jedničku a já jsem byl vítěz a nesl jsem se jako za tři zeli, ale von na mě křičel, hej! vy máte čas, tak pojedete s mojí paničkou na nádraží, a jeho paní byla krasavice, ten samej systém jak Mařenka Zieglerová, obryně jak Marie Terezie, nastrojena jak královna, a hned se mě ptala, ještě jste svobodnej? a dávala mi pak dvacku od cesty, ale já jsem to nevzal, to je ta rytířkost, Havlíček a Kristus by taky tu dvacku nevzali, to víte, tenkrát jsme trpěli na reprezentaci, já jsem rád nosíval cvíkr a v kravatě připíchnutý vyznamenání, co dostal dědeček mýho kamaráda ve skoku vysokým, za spolek Achilles v Brně, hlavně jen když jste měli prachy, za prachy tenkrát všechno, i krásný slečny, kdo byl hrbatej, nebo se na něj přivalilo stáří, tak za peníze jste si mohli koupit krasavici, tak svět pořád jde vesmírem a já, i když jsem přísahal císařům a prezidentům, pořád jsem vítěz, pořád mám ty kouzelný ruce, jak operatér nebo doktor, švec má vždycky jemný ruce a taky mi říkali profesionista, sám Baťa mi poslal dekret, abych u něho dělal, abych mu postavil jeho firmu na nohy, baronka Břizová, která k nám chodila pro mlíko, koukala po mně, pak sklopila voči a povídá, nejste vy taky šlechtic? a byla to nóbl dáma, ten samej ksichtěček, jak mají kočičky na čokoládě, její dcera si

vzala krásného soudce Justa, toho, co dával syčákům a vožralům vysoký tresty, Tónek Opletalů dal tomu soudci facku za to, že ten mu dal třináct měsíců za to, že profrlž Říhovi při akademický debatě chřtán, a tak Kristus, doktor všech národů, opora chudáků, už tenkrát věděl, že člověk je náchylný k lotrovinám a hned zase k slzičkám, proto taky měl tu sílu a za všechny vzal ten trám na hřbet a zbítej a samá krev nesl to dva kilometry na Golgotu, faráři podnes jsou z toho diví, nejradši dětem vykládají o svatý Trojici, že otec je vlastním synem a syn je svým otcem a dopisují si pomocí holubice, no zmaty, až vám z toho vrzá v mozku, jako by faráři toho měli málo, co slyšejí při zpovědích, ty maléry s nemanželskejma synama a nevlastníma otcema, tohle ale lidi nemají rádi, protože

Kristus chtěl tu lásku k bližnímu, tu disciplínu, ne tu lásku na kanapi jak si to některý tutani pletou, blázni, který jsou na mozek charaběl, to já se můžu pochlubit, já, kterej jsem míval na paměti

Havlíčka a v ševcovině jsem býval inžený rem lidských nohou, botičky hezky anštychovat bílou dratvičkou a hřebíky nesmějí píchat do paty, já, kterej jsem používal lepidlo značka Elbet a Gumidrabant ze sloních kopyt, ale idioti a vožralci vládou světským míněním, jen ať to dokážou jak nebožtík Masaryk, ještě v sedumdesáti postavit stojku na koni, nebo jako ti mniši v Tibetu, který postavili elektrárnu a svítějí si v klášteře na živoucího Buddhu, to malinký děťátko, nebo pan profesor Einstein, co vynalezl ponorku s atomem, nebo Rusácci, co dělají zkoušky v letu s tryskovým pohonem kolem světa a lítají tak rychle, že jen vzltnou, už musejí brzdit, takže jeden tachonýr řekl, že není daleká doba, že při takový cestě kolem světa si bude ten tryskáč vidět na vlastní vocas, nebo že lidi vstoupějí do takovýho ajroplánu a hned zase vystoupějí, tak rychle se bude cestovat, že lepší bude sedět doma, hlavní ale pořád je, aby člověk nebydlel ve chlívě, a nosil krasavicím kytičky, to náš farář se nemohl vyčůrat a doktor Karafiát mu povídá, vždyť jsem vám to říkal, jen planinu, a né maso a vínečko, jiná baba zase snědla po porodu párek a doktor jí domlouval, nažrala jste se jablek, nebo co! a pak manželovi vynadal, že šestinedělka nesmí párek ani vidět, a dal manželovi krystýr, ale já když jsem chodil k doktorovi

Karafiátovi skrz tasemnici, hned mi dával dietu a nařídil mi, abych si sedal do mlíka, jinej by mě vyhodil, ale doktor Karafiát mi povídá, hned na vás vidím, že jste rozrušeněj, a že tedy nejste pro svátost manželskou, a co čert nechtěl, byl zrovna jarmark a na náměstí jedna baba žrala jitrnici a vyběhl doktorův pes a uchramstl tý bábě tu jitrnici i s pyskem, tak doktor musel babě koupit ještě jednu jitrnici a přišit ten pysk, protože baba přišla s plácem, to tenkrát byli Lidi k ženám galantní, jeden profesor mi řekl, nedovedli jsme si vážit Rakouska, nedovedli jsme si vážit nevěstinců, to chlapi u nás bejvali z přebytku sil nervózní,

Grulěšek mlátil svoji ženu hamovníkama neboli kocourama, jak se říkalo těm řetězům na stahování dříví na fůry, advokát Kir, ten co zprostředkoval náš barák a postavil si vilu vedle soudu, vodotrysky, palmy a mramorový sloup a na něm nahatou Evu, co měla pod nohama celej svět a kolem sebe růžovej sad, tak ten advokát se zastřelil, že jeho panička dala přednost chudýmu študentovi, jako v nějaký operetě, to všechny bohatý paničky jsou plný romantiky, mně dávaly takový návrhy, že jsem z toho dostal bředy, ovšem vám udělám ještě botičky, vezmu si na voči ty zvětšovací skla, střevíčky forma KB, falš genét, bílý futra a bílý branzole, čtverka šnyt a rysy

Derby-Pariser, jedny botičky s bílejma tálkama a absace lakovaný, kramlíčky dva centimetry, niklovaný dírky a háčky celuloid, mosazný štyftlíčky a mosazný šrouby, aby podrážky vydržely, pak vám každý udělám do rezervy jedny botičky podzimní a jedny na zimu, dovnitř podle libosti dáme červeného nebo žlutého beránka, pak jedny boty do kopců a jedny boty docela jednoduchý na louku s červeným tálkem a bílou vložkou, nebo ševro s obrubou takhle vysokou a se zeleným lakem, to sjeďu do Vídně k firmě Salamander, do toho střediska obuvnického světa, který je na pět pater, sjeďu tam pro Maitzen laky, kytový a tak jemný jako obličej nějaký krasavice, středisko obuvnického světa firma Salamander se salamandrem ve znaku, zatímco firma Mercedes měla ve znaku opičku, na skle botičky, který vyrobily kouzelný lidský ruce, každý poschodí ozářený jinačí barvou, hrabě

Zelikowski v zimě přiletěl na hřebcovi na execíráku jak stíhačka, na vousech jíní, kůň hřívu taky samý jíní, hrabě známý svou surovostí, jedna baba se mě ptala, kdepak slouží její syn? že mu přinesla buchty! a zjevil se na hřebci hrabě Zelikowski a zařval, negadaj s babami, z kurvy synu! a šlohl mě rajtpajčem a cválal přes babu na hřebcovi ve dvacetistupňovým mrazu, to já jsem stál post, bylo mi jedenadvacet let, energie, že by Praha mohla na ni tejden svítit, ještě dneska jsem plnej čertů, když vidím tu záruku blaha manželského, to urostlé ženské tělo, tenkrát mně nakulmovali sokoli vlasy, půjčili mi sokolský šaty, luka plný sokolů, na stromech vlály vlajky a mně to padlo jako prezidentovi, řada šimlů a za nima řada červenějch koňů, dvě krasavice si kvůli mně roztrhaly jedna druhý blůzičky, ale já jsem byl sečetlej spiskem páně Batisty, že člověk, kterému není nic svatý, ten snadno zhřeší a jedny ženský že trpějí na lásku a druhý na peníze, jiný zase na obojí, některý jsou zase na prostopášnosti, anobř libůstky, jiný zase na umělce, ovšem manželství, to má bejt tak, jak si to přeje mistr Jan Hus, dívka, nepodávej nohu dřív mládenci, dokavád nepoznáš, kdo je to zač, a nejlepšší je dbáti základu svěřených slov, proto Indové mají v kostele bejka a klanějí se mu, ta Sibyla, ta co prorokovala smrt

Krista Pána, ta zaváhala jít přes lávku přes Jordán a poklonila se tomu cedrovému dřevu a její kamarádky se jí ptaly, proč nejde dál? ale ona odpověděla, že jednou z tý lávky bude kříž, tak šla raději přes tu vodu bosa, sukničky v hrsti a do tý lávky byl zaškatulkovanej už ten kříž, a Sibyla věděla, že přijde Kristus a bude učit lidi, že si jsou bratři, taková to byla mudrečka, ten samej systém jak svatej Václav, co tak rád pěstoval víno, a jezdil na šimlovi v bílý košilce a rozdával chudákům peníze, jak nějaký sociální ústav, Činani, ti zase věřejí bohu síly a lásky, proto ten jejich bůh má v nose pozlacený kruh a hubu jak žralok, taková je to bubřina pozlacená, až obchází hrůza, zato černoši jsou spíš básníci, ti věřejí, kde co sežrat, a řvou a skákají a ten jejich král sedí nahatej na trůně a má v ruce vidle a jejich královna má na sobě jen takovej cafr, aby jí mouchy nesedaly na biograf, a když jim někdo umře, tak jednu půlku pochovávají a tu druhou spapají, takže pan cestovatel Holub jim radši ujižděl na bicyklu a národové Ohňové země a Butakutové a Arabeli a Matabeli za ním utíkali, a ač měli dobré plíce, přeci ho nedohonili, jen křičeli za panem cestovatelem, muž na hadu! a cyklisti to hnali do Varšavy a vyhrál to Krula, dvaadvacet let, zrovna tak bylo i mně, když jsem stál v Prostějově před

firmou Weinlich, dvorní dodavatel, kterej měl nad vchodem vorla, židák, zlatej cvikr a nastrojenej a navoněnej a nesl knihu a kouřil kubo, jako když přijdete na univerzitu, ti dva jeho zástupci, Fogl a Vertsberger, oba taky navoněný jak akademisti, a já jsem před nimi stál jak před porotou, jedny boty v ruce na ukázkou a Weinlich povídá, ty boty jste dělal sám? a kolik tuctů mi jich uděláte za tejden? a já řekl, že dva tucty, tak mi honem gratulovali, honem mi dali bergštajg ševro a boks a povídali, honem, ať nepřijdete pozdě na vlak, a já jsem odcházel jak Montgomery, ten skromnej vítěz od Tobruku, ta ohromná čest dělat u dvorního dodavatele, to je to samý, jako dneska pracovat s majitelem Řádu práce, dvorní dodavatel měl medaile a na štítě rozepnutýho vorla,

Kafka a Dvořák šli císařovi šaty a boty a arcivévodům taky, na uzeníny byl specialista Vymětal a Popelka, samý šunky ve výkladu mezi smřčkama a asparátem, jeden můj kamarád byl kapacita na fraky, pozval jsem jeho bratra k nám, aby okřál v přírodě, ale on se tak ožral slivovicí, že jsme ho obkládali do tvarohu, aby neumřel, tak ten dělal u dvorního dodavatele Kafky, zelený kalhoty a zlatý medaile měl ve znaku, tam si dal šít generál von Wucherer bledě modrej kabát na Boží tělo, ale ten zlatej límec mu nepasoval, tak přišla jeho panička, generálka, hovádo j ak Marie Terezie, ale starej Kafka, nervózní jak skladatel, už ji rafl a metl s ní po forhauze a křičel, když to pasovalo tisícům, tak to muselo pasovat tomu vašemu freiherovi, tak vidíte, proto si často vyjdu na hřbitov a mladíci, místo aby pracovali, tak dřímou pod pomníčkem a já tady v sedumdesáti letech s vámi skotačím jak císař se Šratovou, a ještě si troufám, že vám udělám červený lakýrky, jako jsem udělal sestře doktora Karafiáta, která byla krasavice, ale měla skleněný voko, je to nepřijemný, protože nevíte, co s tím vokem vyvede, jeden čepičář z Prostějova mi řekl, byl s takovou v biogr fu, vona kejchla a to voko jí zaletělo a o přestávce museli ho hledat pod křeslami, a když ho našla, tak ho opucovala, zvedla víčko, a lup ho! a zamrkala a bylo to, protože ševcovina, to máte to samý jako pekařina, co se učil můj brácha Adolf, to je umění sázet do pece jemně pečivo, tak něžně lopatou, jako když hrajete piliár, při rohlíkac u tabule si nesmíte slinit prsty, to kdyby viděl kontrolor, tak hned je facka, a když se jde pekař vyčůrat, tak se musí mejt, kdežto při ševcovině se můžete rejpat třeba v nose, takovej řezník musí bejt taky háklivej, u našeho cukru byl řezník Kocourek Miloslav, měl bolavej prst a zafačovanéj, ale jak mačkal prejt do jitrničky, tak ten fáč do některý jitrnice vymačkal, ale že měl naději, že tu jitrničku s fáčem dostane některý voják, tak se o ten fáč houby staral, ale jaký překvapení, slečno! tu jitrničku dostal jeho štabarzt, a když pojídal třetí, rozkrojí ji, a tam ten fáč! a hned se pozvracel a toho Kocourka Miloslava poslal na frontu, ale ten řezník, místo aby tam padl, tak naopak se vyznamenal a dostal řády za chrabrost, já jsem taky jeden čas vozil svázaný kozy na tragači jednomu řezníkovi, dvě kůzlátka podle mě hopsala a ta koza mi lízala ruce a tak jsem seděl v poli na tragači a kůzlátka mi lízaly ruce a já jsem plakal, protože depak já a řezník, já, ctitel evropský renesance, tak jsem praštil se ševcovinou, máte pořád otláčený žaludek a každou chvíli div jsem se nepřerílil knejpem, a vyučil jsem se sladovníkem a šel jsem na vandr do Uher, ach, v Šoproni, tam je krásnej pivovár, červená budova vyfukovaná bílým, zelený vokna jak v Tyrolích a všechno vykachličkovaný, u každýho vokna železný žebříky, aby hasiči v případě vohně mohli se šplhat nahoru a dolů, jak vopice v

Drážďanech, Budapest, ta nádhera, jedna ulice bílá a červený vokna, jiná zase zelená a žlutý vokna, tak ulice modrý a zlatý a kropenatý, i za války tam byl chleba bílej jako buchta, Horthy, ten admirál, dal postřílet mariňáky, kterejm velel Matoušek, zavázali jim chudákům voči, protože to byla vzpoura neboli mojteraj, na pivo, slečno, musí bejt ječmen nezmoklej, a aby nevzrostl, musí se čistit a nejdřív namočit do štoků v odražený vodě, pak dolů na humna a tam se ječmen vidruje, přehazuje se dřevěnou lopatou nebo volgemutem, pak se suší na hvozďe a oheň jde pod svinu, potom ten slad padá do bubnů a kartáčů a extra padá květ, to jsou ty kličky, a extra padá slad, tím květem se krmějí pěkně voli, j sou potom slady mnichovský na černý piva a slady plzeňský na piva světlý, pak ve varně se slad vaří kolik hodin, rozdrčený slad na tři mmutu, aby toho cukrštofu bylo víc, a dá se tam chmel, aby pivo dostalo hořkost, a potom se vypustí na štoky, odtud do spilky do kádí a dají se tam pivní kvasnice, obyčejný pivo se kvasí měsíc, ležák tři měsíce, to mám paměť, pravda? to má málokdo na světě, ležák se dokrapuje kroužkami, to než se pivo stáčí do hektolitrů nebo tupláků, tak se sebere do plecháče ta mutra, ty kvasnice a do každýho sudu se trošku nalije, to potom má pivo jiskru, neboli granát, mnichovský piva ležejí třeba půl roku, a když se poprvně naráží, tak na to se přijde podívat i ochutnat sám prezident, jedna švadlenka, jménem Huláková, když jsem ji poučoval o pohlavní zdravotědě a pak o umění, že nejdůležitější je vyplňovat štěrbinu, to je udělat něco jinýho než bylo předtím, tak ta švadlenka hned na mně chtěla, že půjdeme do lesíka vyplňovat štěrbinu, ale já jí řekl, to že dokáže každé, ale udělat to, co ještě není, to je vono, ženský hned jsou u přítomnosti, v restauraci při zábavě si stěžoval hostinská, že hosti mu z tácu umazávají čárky, a byla tam se mnou jedna krasavice, která řekla, pánové, já mám čárku a tu mi tak hned nikdo neumaže, ovšem ležáky jsou ve smůle půl roku, sladoučký portu z Pardubic má osumnáct stupňů, zrovna tak, jako dneska nuselskej senátor, brněnskej drak má čtrnáct stupňů zrovna tak jako bránickěj speciál nebo budějovický krystal, ach, slečno, ty opojný granáty, ty plzeňský pivečka, hořký, kardinály a nasládly piva u Fleků a Tomáše, to je právě ta voštara, že pokrok je dohrej na to, aby lidi byli lidi, ale na chleba a máslo a pivo je pokrok učiněnej mor, to se na tohle má jít s technikou sakra pomalu, ve starejch pivovarech se vařilo pivo v mědi, topilo se pod kotlem pařezama a ten plamen šel skrz tu měď a karamelizoval to pivo, to mám paměť, to je radost, nebo i chleba se dělal z žita, který leželo až do listopadu ve stodolách, to ještě všechno z těch klásků přešlo do zrna, pak se teprv mlátilo, no to byl chleba, na kilometr byl cejtit, když se pekl ten boží dárek, čím starší, tím lepší, proto taky císař radši jezdil landaurem než autem, a radši pil víno, taky umřel na záchodě, ale ten dovedl pěstovat evropskou renesanci se Šratovou, stál jsem v Majdlinku jako post a viděl jsem císaře, jak Šratová stála na žebříku a trhala špendlíky a císař jí jako Goethe koukal pod sukně, když jí tak držel žebřík a dával záchranu, nakonec to uznal i Batista, že záruka blaha manželskýho jest urostlé tělo, císař rád nosil kajzrrok, vypadal ten kabát jako úplně uzavřený frak, taková to byla nóbl rodina, ta rodina císařská, ale maléry v rodině měla ty samý, jako mají ostatní rodiny, synáček, korunní princ, si musil vzít belgickou princeznu Stefanií, ale pásl po tělíčku Večerové, té krasavice s ohromným poprsím a vočima, no a skončilo to hromadnou střelbou, to Dáša, ta lékárnice, která pořád měla nedostatky v pohlavní zdravotědě, ta mi řekla, když jsem jí vypravoval o tragédii v císařské rodině, jejda! to kdybysme byli svoji, a

vy jste mi chodil za jinou, tak bych vás zastřelila taky, to mi řekla protože tragédie vládne světu a romanopisci mají pořád o čem psát, jdu takhle podle trati a jede železničář na bicyklu a seskočí a povídá mi, Jirko, po pravdě, byl včera ten gól, nebo nebyl? a já povídám, nebyl, a ten železničář jel dál na šlapce, než přehodil nohu, volal a votácel se, děkuju ti, pravda vítězí, jseš charakter! to volal, poněvadž mě si hodně lidí pletlo s fotbalovejma soudcem, nebo filmovejma hercem, i když jsem nikdy fotbal nehrál, a když, tak jen z legrace, Mozart a Goethe, ti taky fotbal nehráli, ani ne císař, ten radši jel honit kamzíky do Išlu, nosil ty kalhoty, jak mají děti, kalhoty s padacím mostem, rád měl lidi a jedl vepřovou, udělal za celou svou vládu jen jednu měnovou reformu a dal oběsit Šlosarka a Hugo Šenka, a mojí mamince dal jako nadaci pětadvacet zlatek, maminka když šlapala zeli, tak měla bílý ponožky, to byly zrovna u nás manévry, který vedl císařův strejda Albrecht, ten, co měl vyceněný zuby a byl ubytovanej s císařem u nějakýho Koláře, kterýho potom císař za to ubytování povýšil do šlechtického stavu, a ten baron Kolář pak postavil za to povýšení před svým barákem pomník, a já jsem jel s matkou na pařezy, vojáci vedli koně a jedli konzervy a my zatím nadělali dva tragače dříví a ještě jsme jeli pro dva tragače trávy pro naši krávu, byla to škaredá patěna, ale měla patnáct telat, celá ulice k nám chodila pro mlíko, a když ta kráva umřela, celá ulice plakala, zůstalo ale po ní telátko, vzali jsme ho do seknice a krmili ho z flašky, to vždycky ráno to telátko přišlo a lézalo nás a brácha Adolf říkal, vono nás přišlo orazírovat, když to tele vyrostlo v krávu, pantáta Zpurnej říkal, že tak krásný zvíře ještě neviděl, jenže ta kráva nesměla vidět ani vlak, nebo bicykl, tak jsme ji dávali klapky na oči, církev se zlobila s českým národem tisíc let, aby ztlumila ty vášně, ale kampak se kdo na národy hrabe, ty jdou spíš podle spisku páne Batisty, o zárukách blaha manželského, že jak uvidí mužskej krásnou ženskou, hned po něm lezou mravenci a hned takovej mužskej přemejšlí, jak ji dostat do postele, jak říká básník Bondy, to je ta touha převádět ženský z polohy vertikální do polohy horizontální, a že on, ač básník, z té horizontální polohy má teďka dvě děti, který musí pořád s sebou vozit v kočárku, moje maminka ale byla světice, vychovávala nás sama, tehdejšího času byla údernice na pěstování řípy, zalejvala ji z potoka, když padlo sucho, a řípu měla jak kbelíky, ovšem kampak se kdo hrabal na Hanáky, ty potvory vycouvali z pole, když okopávali řípu, nenechali na poli ani cápotu, takovej mistr vysokých sklizní byl Mejtnej, bejval kaprálem u hulánů, bradu jak Eliáš, zastrčený ty fousy v létě do poklopce, v zimě tu bradu nosil jak šálu, dříc, kterej vydržel jedním tahem v lese, jen se pomodlil a už to zase hnal s babama na pole a lítal tam s kravama a baby povzbuzoval dobrým příkladem a bičem, z takovýho by měl pan prezident i dneska radost, kdyby jich tak bylo dvě stě tisíc, při hospodářství měl ještě hospodu, ale jeho žena, místo aby nalezala hostům, tak nalezala sobě a tak on, že byl katolicky vychovanej, tak ju bil a bil, až ju ubil, podle Starýho zákona, ovšem krávy a koně měl vypucovaný, kufr peněz a knížky v záložně, jedna baba jménem Šumplica, aby nemusela nosit vyvoraný brambory, tak je zahrnovala bosou nohou, ale starej Mejtnej ju viděl a pošlohal ju bičem, až omdlela, a večer spravoval škrpály a četl vzdělávací knihu, než ale zasel, tak pšenici vypral v modrý skalici, zabíjel rád prasata a do polívky dával koření až odněkud z Afriky, javanská skořice je, slečno, lepší než cejlonská, skořice je tak lahodná do svařeného vína a na povídkový taštičky, za Rakouska ale byli lidi taky hrozně zavostalý, jeden tutan kopal na poli motykou a ukopl si palec, protože myslel, že to je ponrava, učitel Látal mlátil a pral žákům hlavou do tabule, že kluci špatně ovládali měřické tvaroznalství, farář Zbořil, ten zase rařal kluky za krk a třepal s nima jak s králíkama, že nedovedli pochopit, že milost je přirozenost boží a nadpřirozená zásluha, proto se taky náš farář musel v jednom tahu modlit, aby nebyl tak zlej, protože ten nechal kalich kalichem a zpohlavkoval ministry a potom pokračoval ve mši dál, to byla ta rakouská disciplína, která si potrpěla na parádu a barvy, arcibiskup nosil fialovej kvadrátek a fialovej kabát, generál Lukas měl zlatý límec a tři hvězdy podložený červeným hedvábím, jeden voják už tenkrát řekl, vysrat se na válku! a už visel na stromě přetržený, Syna člověka prodali za třicet zlatek, ale sultán kupoval krasavice za sto tisíc a víc, kapacitu svatýho Petra pověsili na kříž hlavou dolů, ale papež, jeho nástupce, ten dneska obchází Laterán a Vatikán, těch tisíc pokojů a musí mít turistický značky, aby nezabloudil, s kardinálama se ani tak nebaví o účinný lásce k bližnímu, ale o valutách a katolických základnách, to jsou, slečno, ty okýnka do světa, co vám teďka povídám, ty góly, body, vteřiny, jak nebožtík Strauss pěstoval zásadu, aby fajnový melodie vládly světem, aby bylo zjemnění citu, ta evropská renesance, o kterou usilovali Themistokles a Miltiades a Sokrates a Goethe a Mozartek, že to už nejde říct, když se nám krasavice omrzela, slečno, polibte si nohu, adié! ale to zjemnění je v tom, že se napíše skladbička, nebo básnička na rozloučenou a pošle se to s kyticí růží, to potom, slečno, romantickej člověk má i jemnější snění, běhavku mítí ve snách znamená holdování při společnosti, manželku ve snách umíťti vidět, to zase jako na potvoru značí vyplnění tvých tajných přání, u nás se jeden kamnářskej učedník rozplakal, protože ho zacvičovali s jednou slečnou na piliáru, jindy ale slečny zase pomohly z baru znamenitě, to jeden byl charaběl na mozek, a když to na něj přišlo, tak volal, maminko, maminko, co se mi to stalo! a maminka hned vzala sto korun a běžela pro krasavici do baru, ale ten její syn potom s té krasavice padal, tak maminka při tom pomáhala, aby si na čas voddychla, než ten její chudinka synáček zase začal volat, maminko, maminko, co se mi to stalo! ale já jsem vždycky zachoval formu jak Conar Tolnes, v těch mejch kouzelných rukách jsem dělal kontesky, ty botičky pro princezny, herečky a lepší krasavice, dřevěnej kramlíček, přibítej mosaznejma štyflíčkami, práce to čistá a bohubilá, stříbrný ševro a ševro žlutý, kanárčí, a aby podrážky byly bílý, kupoval jsem gumigragant, takže za Rakouska byla ševcovina práce spíš chemická než řemeslo, dneska je to na běžícím pásu, ač švec, nosil jsem cvikr a hůlečku se stříbrným kováním, to bylo tím, že tenkrát každej chtěl vypadat jako hudební skladatel nebo básník, kdežto dneska vobraceně, každej spisovatel se dává fotografovat jako syčák, no jednou jsem, slečno, viděl americkýho spisovatele, no něco hroznýho, ten samej systém jak hrabě Zelikowski, známej svou surovostí, i ten malíř, jak namaloval tu holubici, no fotografie jak žebrák od Mariazell, dneska se ti umělci češou takhle dolů, jak za Rakouska vejmníkáři nebo chovanci chudobince nebo chorobince, kdežto za Rakouska, kdo měl dvoutřídku, už si nechával kulmovat vlasy, takhle vyčesaný jako slečinka, aby si holky myslely, že píšete básničky, kdo už měl za Rakouska tři měšťanky, tak nechodil moc na slunce, kdežto dneska se opalujou i prezidenti, i za Rakouska se i dělníci nechávali fotografovat loktem lehce

opřený o stoleček a s vočíma do dálky, jak Edison, kdežto dneska se dávají brát, jak štipají dříví, to máte, tenkrát se používalo i hodně badyánu, toho koření z čínskýho stromu, koření tak báječný do likérů a pečiva, jeжда, ta stará doba si potrpěla na žebráky, ale jinak na parádu, maďarská mouka byla takový barvy jak písek a na pytlích byla značená třema červenějma srdcatama, ale americká dvojnulka, ta zase měla na pytlích ve znaku tři zkřížené klasy a stál tam Kanadčan s kosou, arcivévoda princ Eugen, velitel dajčmajstrů a majitel apoštolskýho řádu, největší hovoďo habsburský rodiny, to měřilo dva metry dvacet a jeho pobočník, když mu nesl plášť, tak ho coural po zemi, zatímco starej Grulěšek u nás spravoval pytle a četl při tom zamilovaný románěk, farář Zbořil za se četl z kazatelny pastýřský list o čtení nemravných knih a časopisů, a starej Grepl, ten co vozil do Olomouce i vogať, dával si nohy do studený vody, aby nezaspal, protože neměl budíka, v zimě chodil do lesa svázet dříví a kterej nosil na ramenou ty řetězy jak satanaš a svý ženě často tloukl hlavou o trám, aby se polepšila, takže vona se dlouho modlívála do noci, aby ji pámbů vyslyšel a převrátil na něj fůru s dřívím, proto taky básník Bondy mi říkal, že pravá poezie musí bejt zraňující, jako byste si zapomenuli žiletku v kapesníku a při smrkání jste si pořezali nos, proto pořádná knížka není pro to, aby čtenář líp usnul, ale vyskočil z postele a rovnou v podvlikačkách běžel panu spisovateli naplácat držku, to bylo tím, že za Rakouska byl muž odpovědněj za duši svý ženy přímo bohu, takže Tónek Opletalů, ten, jak zarazil Ferdoškovi do hlavy nůž, jak se hádávali o tom, kdo přijde do nebe a kdo ně, tak ten zase říkal svý ženě, slibovala jsi mi poslušnost při oltáři, a hned jí dal na důkaz pár facek jako závdavek na ty facky další, můj mistr měl dobrou povahu, ale zase rád chlastal, když na to měl, jeden zóďák gořaly dopoledne, jeden vodpoledne a jeden na noc, to by se dneska lidi z toho zbláznili nebo dělali revoluce, kdyby měli dělat do půlnoci jak za Rakouska, tak ten můj mistr hovořival večer, sakra, kurvo, co mi to zakazuješ? já ti taky nevyčítám, že báňáš porculánku s dragounem! a hip po babě kopytem, to bylo taky, že za Rakouska měli lidi dost času na voloviny, můj táta se potkal s takovým tachonýrem, jak byl von, Trávníčkem, a hned si koupili u

Fidlerů litr režný, tenkrát se gořala lila do takovýho čtvrtáku, kterej vypadal jako cylindr na lampu, a tak můj táta s Trávníčkem seděli na hřbitovní zdi, a že byli sečetlí Havlíčkem a Světozorem, tak byli z tý světový situace tak nešťastný, že ani nešli do práce a vedli vlastizrádný řeči o sociální nespravedlnosti, a když byli nalití, zpívali písničku Když jsem krácel ku hájičku lesní pěšinou, a farář vyletěl z kostela, kapesník jak servít, a hned křičel, sakra, Trávníčku, co to je za způsoby mě rušit při bohoslužbách? jdi do lesa nebo tě dám zavřít, ale táta a Trávníček zpívali dál a už letěl četník s fedrpušem, aby se jménem zákona rozešli, tak šli a táta, aby to nebylo z něj tak cejtít, tak si koupil špalek za žgraň, ale že byl namazanej, tak máma vzala provaz a napráskala mu, protože kdo chce chlastat, tak musí mít rezervy, jinak se dere šílenství do palice, Lojza Továrků, ten zase se zbláznil skrz dláždění na náměstí a potom možná i z toho, jak jeho syn dělal s holkama na zkoušku děcka, a tak ten Lojza Továrků tloukl hlavou do zdi a prozpěvoval si, proboha, Jozef, proboha Jozef ..., a když se šílenství dostalo do tempa, tak zpíval, Všici čerti vysvobození, všici čerti zažehnaný, a když to pozorovali lidi delší dobu, dali ho do ústavu, ale jinak to byl hodnej člověk, sedal s Bechyněm na radnici a byl náčelníkem Sokola, pouze to dláždění mu dalo zabrat, nebo možná i jeho dceruška, která jednomu poskytla nejkrásnější důkaz lásky, kterej nezůstal bez následků, a tak se potom práskla z revolveru, co visel u nich na zdi, tak vidíte, slečno, pořád jsou lidi stejně neuvědomělí a náchylný na tragédie, pořád když někdo mluví pravdu, vypadá, jako by lhal, to správný se pozná vždycky pozdě, až pak, jedna krasavice, která měla Petingeum, vzala si jednoho pracháče, protože si přečetla Majitele hutí, ale chodil za ní zámečnický syn a ten její muž se vrátil a nachytal je ve vaně a toho zámečnickýho syna tak pořežal, že ten z toho ohlucl, proto Batista ve svém spisku o pohlavní zdravotně nařizuje muži, aby se neoddával přílišné vášni, nanejvýš třikrát za odpoledne, katolíci čtyřikrát za vodpoledne, aby neměli potom tak hříšný myšlenky, to že by potom mohli přijít ke špatným zkušenostem, to jde na krev a na to jsou náchylní sultáni, kteří se potom ztrhají, to někdy ani papeži, ani králi na tohle neměli štěstí, to potom je pozdě, říše je vyvrácená skrz fešnou krasavici, protože poučení je vždycky pozdní, maminka mi to říkala, maminka mě varovala, to víte, na ženský se musí s citem, a tedy se musí lhát, copak ta svatba, ta legrace, to haló, to se odbude vždycky, ale na celej život? jeden řezník mi řekl, že manželství, to je, jako byste celej život nesli kravskou kůži po tenkém ledě, máte případy, že žena řekne manželovi, táto, tobě by pasovala pěkná rána motykou, a von jí domlouvá, maminko, ty ventro jedna, chlastáš a tak já ti roztrhnu kušnu hákem, no slečno, to se viklají ideály, to ani Goethe nedokázal, natož Mozartek, je to sice krásný, když se dva vidějí, už se chytají za ruce a potom, za co se chytit dá, tohle rozrušuje hlavně oblečený národy, to nahatý národy nejsou jednak tak prostopášný a tím pádem je u nich míň kapesních krádeží, to potom farář může plácát držkou, Karel Čtvrtý vystřídál čtyři krasavice, a kdyby neumřel na zápal plic, jistě by měl chuť i na tu pátou, takovej to byl specialista na ženský, to se musí vědět, co je pravá vášeň a co zase jen pouhá libůstka, jak to popisuje spisak páně Batisty, že jedna ženská měla dvaadvacet dětí a druhá zase, i kdyby na ni padl pivovarskej komín, tak nic, takovej mužskej musí mít jaksepatří pohlavní úd, to máte, slečno, i ve snáři, veliký oud ve snách vídati znamená důstojenství, jako ten

Šoupal u nás, oba dva pili a tahali se za vlasy po schodech, ale když vyšli na ulici, honorace, doma ale on na ni pořád, dejchni na mě, je z tebe cétit gořala! a ona klečela a říkala, ale já jsem měla jenom rumovou pralinku, a on jí dával facky, dneska se lidem líp vede, ale po týhle strážce je to voštara dál, jednou se voběsí von, podruhý vona, za nádražím bydlil Kaura a ten v noci kradl a ve dne ševcoval a jeho žena byla Němka, ale že neuměla krást vůbec, tak tou hambou se oběsil na hambalku, nebo ten Chytil! ona ta jeho žena chodila po domech a prodávala košile a přitom kradla, ale přivedli ji četníci a jemu nezbylo, než aby se hambou voběsil taky, ten fešák

Korec, úředník nemocenský pojišťovny, měl syna na studiích v Olomouci a doktor Karafiát přijde jako kontrola a povídá, pane

Korec, lidi si stěžujou, že nedostávají nemocenský, copak to je za pořádek? a ten Korec to vyvalil, že ty peníze bral a posílal synkovi na študie; a doktor řekl, že mu do toho nic není, i když to chápe, tak ten Korec vzal kosu a jako obětní beránek starýho Rakouska vypil litr rumu a za stodolou si podřezal hrtán, dneska zase máte vobráceně, děti študujou

zadarmo a tátové div si nepodřezávají hrtány proto, že děti mají víc peněz než voni, to máte, za Rakouska nesměl nikdy chybět v hovězí polívce šafrán, to fajnový koření z

Malý Asie, a můj bratranec, to je případ! je z dvojčat a byl pokřtěn jako Vínček a to druhý dvojčete bylo pokřtěn jako Ludvíček, a když jim byl rok, tak je jejich maminka koupala v neckách a odskočila si na minutu k sousedce, a když se za půl hodinky vrátila, tak to jedno dvojčete bylo utopený, a že si ty dvojčata byly podobný, tak se nevědělo, kterej se to utopil? Ludvíček nebo Vínček? a tak si hodili šestákem, vorel byl Ludvíček a pán byl Vínček, tak se utopil Ludvíček, ovšem Vínček, můj bratranec, když vyrostl, tak si začal brát do hlavy, byl nezaměstnaný, tak na to měl dost času, kdo se to vlastně utopil? jestli vlastně na světě není Ludvíček, a von

Vínček jestli se neutopil? a začal pít, a pak chodil podle vody a hodně se koupal v řece, pak i v lázních, asi to zkoušel, protože nakonec se utopil, aby měl jistotu, jestli se neutopil už tenkrát v neckách, to bylo taky to, že za Rakouska hledali lidi práci, kdežto dneska práce hledá lidi, takže nemají tolik času na voloviny, to mi potvrdil i básník Bondy, když přivezl do hospody ty svoje dvě děti v kočárku, povídá, že už Sokrates řekl, že kurevnickví je zaměstnání lidí jinak nezaměstnaných, takhle jsme dostali salám od

Tónečka z kafirny, abysme mu tloukli kamení, tak tlučeme, tlučeme a najednou se přižene mrak, setmělo se k zahynutí a hrom burácel a naplano blesky, museli jsme si lehnout do příkopy a najednou zase jasno, pak přijdeme večer dom a maminka povídá, co se, děti, nestalo? Karásek se oběsil zrovna v tom lese, kde jste tloukli kamení, protože ta jeho mu chodila za jinejma, slečno, já jsem byl vopatrněj, tam jak jsem ševcoval, měli tam dceru Mařenu, břicho jak tuplák, poprsí jak Marie Terezie a ten zadek jak chlívěk nebo kašnu, povídají, dneska budeš u nás spát, tak mi ustlali u sporáku, a k ránu mi ta Mařena šáhla po obličejí a položila mi ty prsy na prsa a já jsem sebou hodil, protože jsem už tenkrát byl háklivej jak saskej kurfiřt, a rozrazil jsem si hlavu o kamna a vymáčoval jsem si tu ránu v putýnce a celá rodina seskákala z postelí a radovala se, budeme chystat svatby, ale já jsem se nedal, jak Goethe jsem řekl, že jsem slaběj na prsa a spíš mám sklon k básničkám, tak se toho zalekli, ta Mařena mi potom koupila kravatu a niklovej prsten, ale už jsem četl spisek páně Batisty o zárukách blaha manželského, tak jsem fingoval, že myslím na hudbu, a tak si ju vzal nějakaj

Jetrudka, měli spolu bídu a šest děcek, ten Jetrudka byl pořád vožralej, jen si před Mařenou kejchnul a už byla v naději, tak polovička těch děcek šilela a ta druhá polovička, když to domejšlela, tak se voběsila, potom věře snáři Anny Novákové, novorozené dět'átko pěstovati, potěšení! to leda může nadělat děcek starosta, ale když děti pláčou, to není žádný potěšení, starý

Rakousko si potrpělo na parádu, ale z druhý stránky, když jste šli na špacír, tak jste packali o nastavený protězy žebráků, místo abych se těšil divčím poprsím, tak jsem lítoval tu drápel, jednou ale tak jdu sám a jedna krasavice, židovka, nos jak hák od vagónu, seděla na mezi a čekala tu sobotní první hvězdu, neměla kalhoty a já jsem se jedním vokem koukal tam, kam se rád díval Goethe, než začal psát básničku, a já jsem ji oslovil a rozpředl se mezi námi důvěrný poměr, vona mi vykládala, že umí jezdit na bicyklu bez držení, to tehdejšího času byla revoluce, a já jsem jí vykládal o jednom četníkovi, jak někde vyšťáral předpis o hygieně občanů a jak podle toho předpisu chodil osobně omejvat mladý cikánky do patnácti let, jak starý cikáni museli ohřát vodu a potom jít pryč, a četník si vysvlíkl kabát a vyhrnul rukávy, jak potom jeho velitel se díval klíčovou dírkou na ten plněný předpis o hygieně, a jak toho četníka dostal před soud, a pak tam chodil sám omejvat ty mladý cikánky a starý cikánky se divily, proč taky neumejvá je? a ta židovka, která seděla na mezi a čekala na sobotní první hvězdu, tak ta se zapýřila a pošeptala mi, že vona taky tak dvakrát není čistá, a já jsem byl na tý mezi vítěz, jindy jsem chodil s dcerou defraudanta, s tou mohl kamarádit málokdo, hráli jsme spolu diablo, a jak se nakláněla, tak jsem jí koukal za halenku, jo Helenka se jmenovalo to defraudantovo dítě, ta měla tak krásný poprsí, že dlouho ještě, když jsem si na to vzpomenu, tak jsem z toho koktal a dělal pravopisný chyby, a tak jsem si uchoval iluzi tu samou, jako měl Kristus Pán, chodit s krasavicema, ale nepouštět si je moc na tělo a bejt svobodnej, tak jako byl doktor Karafiát, kterej trnul hrůzou, aby nepotkal ani ve snách babu v košili, tohle by porazilo i spisovatele a ti jsou zvyklí na ledacos, otec ty defraudantovy dcery mě lákal do služby, ale já jsem věděl, že má dva syny, fešáky s cvikrama, ale ten jeden synáček zpronevěřil pokladnu, a tak jak to byla tenkrát móda, zastřelil se z brovninku, z brovninku se střileli jen členové panujícího rodu, a toho druhýho syna zase žena, jmenovala se Nina, obryně samej samet, ráda pila rosoličku, a jak vážila vodu ze studně, zamotala se jí hlavinka a spadla tam a našli ji až za tejden, protože mysleli, jak tenkrát bylo zvykem, že ji unesl nějakaj študent, už byla nabobtnalá a vošklivá, ach panenkomarjá, ten život je stejně k zešílení krásnej, nechtěl jsem vstoupit do jejich rodiny, protože jejich strejc byl fanatik nábožensky založenej, blouznivec našich hor, kterej líbal zem a od baráku odervával ploty, protože když prej v nebi nejsou ploty, tak na zemi taky ne, byl už tenkrát předchůdce rozvorávání mezi mezi lidma, pořád klekal na náměstí a volal, že ploty mezi lidma odstraní láska, lidi ale mysleli jináč, tak hned šli domů si lehnout s ženama na kanape, a tak ten strejc se oběsil nakonec na hřbitově na kříži svý matky a farář nadával, že se znovu musí světit hřbitov, divíval jsem se, jak ve snáři Anny Novákové se mohla objevit věta, ve snách v kostele věšen býti, brzy se staneš představeným kostela, když sebevrah má býti pohřben v noci, ve vši tichosti a na místě zvláště odlehlém, nebo ten notářů štabarzt, jeho žena klenot, ten samej systém, slečno, jako vy, ta když k nám chodila pro mlíko, říkala mi, nešel byste na chvilku k nám? vypadáte jak nebožtík Strauss zmlada, její maminka pocházela ze zámku za Přemyšlovicema, jmenovalo se to Hlochiov a patřilo to Bochnerovi a její tatínek, notář taky, jezdil čtyřma bílejma šimlami a šest strakatejch dog s vyraženejma jazykama lítalo za kočárem, a ten syn měl bledě modrej kabát jak nebe, kalhoty černý a s červenejma lampasama, kam se který vojsko na to hrabe, na tu krásu na pohled, vojáci dneska chodějí jako kmotry, ale tenkrát každej voják utaženej v pase jak slečna, a když přijel na urláb, tak holky čuraly volej, protože vojáci nosili šněrovačky, a takovej štabarzt měl dvě řady knoflíků a zlatej límec taky samý zlato, límec kolem dokola podloženej hedvábím, generálarzt nosíval vlnovitej štráfek a celej límec ve zlatě, no něco nádhernýho, to jen příroda, když se chce pochlubit, že něco svede, tak udělá na konkurenci takovýho ledňáčka, nebo papouška, jenže Rakousko kromě tý parády a žebráků

mělo disciplínu, ze který si vojáci často museli zoufat, jak je tejlali a bili, to zavírání a špangle, no koncentrák hadr, ale ten štabarzt notářů byl samá pejcha, na vojnu šel, jako když krasavice jde na špacír, a stal se mu ten malér, že jeden voják zavraždil druhýho a ukradl mu peníze, který dostal na vojnu od maminky, a ten vrah nalil tomu zavražděnému do huby kořalku a štabarzt ještě do toho ubožáka kopal, protože myslel, že se vožral ve službě, ale jeden tachonýr to všechno pozoroval a hlásil to, a štabarzta zavřeli, a on se oběsil na ručniku v kriminálu, ale když ho pohřbívali doma, jeho matka mohla zbořit kostel, jak naříkala, ale zaplatila a sebevraha pochovali na hřbitově, ač ho měli pohřbít v noci, na místě zvláště odlehlým a ve vší tichosti, to máte, slečno, na frontě vás pochovají neznámo kam, jako byste ztratila kapesník, pak Anna Nováková řekne ve svém snáři, umrlčí hodinky držeti, svatba... a ve snách v blázinci se nacházeti, veliké štěstí očekávej! ale co se nestalo přednostovi u nás, ten pěstoval krocany a trnul, aby mu výpravčí dobře přehodil vexle, když jede rychlík, tak to sám chodil kontrolovat, a rychlík mu vjel do těch krocánů, no něco parádního, protože ten rychlík za sebou táhne papírky a větvičky, jak si to hasí, tak za sebou vytáhl i to peří krocánů a kousky, o staničku dál spadly tři stehýnka na výpravčího, na přednostu o další stanici se vysypalo peří, jak z jedny duchny, takovej rychlík, to je něco, když projíždí stanicí, přednostovi z

Libice vytrhl ten průvan jeho povýšení a přednost si nemohl vzít novou uniformu, až za čtrnáct dní, když našli to jeho povýšení o pět stanic dál, jedna ženská šla po trati, aby byla doma dřív, nesla zabíjačku a přešel ji rychlík a za sebou vytáhl ze zabíjačkovy polívky kroupy a postříkal jima výpravčího v sousední stanici, to ale jsou lidi na trati, zřízenci, který spouštějí šraňky, kolem domečku jsou pole, v noci je nikdo nevidí, ale voni si pucují boty a vyčesávají uniformy a potom stojí u spuštěných šraňků, salutují, rychlík kolem si to fofruje noci, zapráší je a postříká, nikdo ty zřízence nevidí, ale voni stojí v pozoru a salutují nočnímu rychlíku, takový lidi jsou zbytek Rakouska, proto Lukas, garnisoninspekcion, ani nebil, ani nedával tresty, zato Zelikowski, to byla svině, pomlátil vojáky a dával je uvazovat na stromy, hlavně šarže, aby věděly, jak to má vypadat, když on jede na koni a armáda se má roztahovat do švarmlinie a do viklité linie a hned nato dvojtitá tuplšvarm a doplraj a udělat čtverec a najednou se rozprchnout, jako když do vrabců střelí, a zase se scházej kamarád ke kamarádovi a generál zvedne šavli špičkou k nebi a ty šarže musejí vědět, co to má znamenat, protože generál nebude křičet na šestnáct kumpání vojska, to samý jako dirigent orchestru přeci nebude pokřikovat na hudebníky, ty vole, nevidíš tam tu korunku? ale má proutek, ne aby ho švihnul přes ucho, ale dirigoval, dával znamení, takovej maršál ovšem, ten zase má tu starost, aby se bitva vyhrála a moc lidí nepadlo, mě dělali frajtre, ale já jsem to nechtěl vzít, pořád vás posílají na vedetu a na patrol, pořád do vojenský školy, na pokraji lesa se všechno kreslí na tabuli a poručíci volají, šarže zu mir! a když se někdo chce vyčůrat, tak to musí hlásit, pak jdete na frontu a podle silnice začne přibývat neklamných znamení, munice, granáty a ranění, jeden voják dostal z vody průjem, anobrž diaré, to mám ještě, slečno, paměť, co? a ten voják seděl v příkopu se řemenem na krku a generál Zelikowski seskočil s koně a řval, jaké to vojsko zasrané, kurvy posrané! a přetáhl toho vojáka šavlí po zádech a pak se mi zjevila fronta, ten zmatek, jak jeden druhýho nabodl omylem a slepotou a slabotou, ale jen pořád dál a dál, aby se nepřítel nezakopal, ta nervozita oficírů, škadrony se válely v krvi i s koněma a všechno hořelo a stromy lítaly v povětří, saniteráci odváželi koničkama raněný někam do lesa, ale slečny nesměly na frontu, ty byly v Přemyšlu a Krakově ukryty ve veřejných domech, tam ve dveřích jsou okýnka, díval jsem se tam a jedna otevřela a povídá, copak, vojáčku? a některý pak za to chtěly chleba, poručík Hovorka nám radil, abysme si radši namlouvali slečny z privátu, takový slečně koupíme cukroví a láska jako trám, jdu tedy s dcerkou učitele a ta mi říkala, že by za to chtěla housku, nebo rohlík, povídám, já nic nemám, jen tehle komisařek, tak ona mi políbila ruku a já jsem ji za to vypravoval, jak jsem hlídal ve Splitu starý vagón, který byl plný ekrazitu, jak se s ním vyhazují mosty, a že ten ekrazit vypadá jako mucholapky, nebo prášek z lékárny, pak jsem ji četl ze snáře, se slečnou se ve snách baviti znamená povážlivou špekulaci a se ženštinou v noci žertovati, nedej se zlákatí māmivou řečí... a nakonec jsem ty učitelský dcerce řekl, že panenka ladně vyglondá, a ona mi odpověděla, a panáček též, a přála mi, aby už brzy bylo zavěšení zbraní, takže jsem byl vždycky kavalír, dopisovaly mi ty nejpřednější krasavice Evropy, v Ziegenhalsu jsem si naklonil srdce dcerky jednoho fabrikanta, měla na sobě žlutý tylangr a modrý šatečky, já jsem ji vzal po lesním rybníčku a zpíval jsem jí, Mein

Herz ist ein Bienenhaus, a pak se lodička začala potápět a já jsem ji zachránil, protože tam bylo málo vody, a ona se jmenovala Anna

Hering a psala mi růžový psaníčka, celý městečko z toho bylo na nohách, s kým si dopisuju, jednou mi poslala voňavku Májový kouzlo, vonělo to jako konvalinky, a já abych se dostal z vojny, tak jsem kouřil viržinko smáčený v šafráně, to jste museli dávat bacha, abyste neměli žlutý prsty, tak jsem si je ohryzával do krve, to je to samý jako oklamat krásnou slečnu, omráčit vás slovem, že i nebožtík starosta, který přišel do baru zkontrolovat, jestli mají krasavice krásný lejtka, i ten starosta to uznal, no jo, za peníze to dokáže každé vůl, ale jako vy, zadarmo, to je bravurní kousek! a zase jsem zvítězil, protože jsem na to šel tou samou technikou jako oficíři, kluci, říkal poručík Hovorka, musíte na takovou jít jemňounce, jako když si špičatíte tužku, to na ženský spíš platí než na ni vytáhnout bajonet, tak i já jsem nikdy moc nemluvil, spíš pozoroval, jaký mají krasavice zločinecký sklony, až to vyvalila sama, že má ráda cigarety a víno, a já jsem odpověděl, a to já zase ne! a copak máte rád, řekla, a já povídám, já jsám, slečno, milovník krásnejch slečen, a vona prohlásila, tak to jste pěkný sviňák, a hodila po mně střeviskem, ovšem jednou tak jsem by poctěnej, že jsem mohl jet do haubicejch kasáren na Iduně, na generálově kobyle, no krasavice, braunová s bílou hvězdou na čele, jak kinohvězda, hvězda podobná prostřelenému kapesníku, a jak jsme letěli, ta Iduna a já na ní, tak jsme přešli babu, ta baba udělala kotrmelec, až jsem měl strach, jestli si něco ta Iduna neudělala s kopytem, protože generál by mě postavil před válečnej soud, a tak jsme letěli Olomoucí a

Iduna proskočila vratama, tak tak jsem sehnul hlavu, radši jsem se ji držel kolem krku, a to bylo můj štěstí, protože rovnou vletěla do maštale, to jsem potom šel na malinovou šťavu do kantýny, tehdejšího času tam měli hezkou holku a jmenovala se Cílka, která hned se mnou tancovala, a šéfová žárčila, hned, Cílinko, jděte do kuchyně! a lísal se ke mně sama, a ta Cílka čistila nože a ukazovala za záda svý představený, jak by ji nejraději zabodla, a šéfová mi řekla,

vojáčku vy jste nějak temperamentní, tak jsem ji vypravoval, že kdyby se jí zdálo, že chytala ve snách bažanta, že brzy se do jejího srdéčka láska vloudí, a šéfová hned mi dala do kapsy stovku egyptek a prosila, abych pokračoval, a Cílka v kuchyni ukazovala nožem, který čistila, jak by podřízla svou představenou, který jsem řekl, nejhezčí ale sen je viděti dobře vytopenou světnici, to znamená milování dvou osob, a šéfová se vrtěla na židli a tak jsem ji pošeptal, ale nejmilejší je sen, kterak se dva volí trkají, to že je opravdové štěstí v lásce, a hned jsem dodal, já že jsem na to doplatil, že jsem měl z toho vošklivou nemoc a že jsem byl na léčení v Brzadině, a šéfová hned odsedla a šáhala mi do kapsy pro ty egyptky, ale já jsem řekl, dámo, co se jednou dá, to se z ruky nevydává, a ona to uznala a dala mi na cestu štamprli a děkovala, že už taky takovou nemoc měla, že jsem ji předem laskavě upozornil, tak jsem šel do Uránie s jednou mlíkařkou, hráli tam židovské kousek na horním náměstí, jaký trápení měl nějaký Ahasver, ta mlíkařka mi pořád lízala uši a ptala se mi, jestli bych si ju vzal? povídám, ale jo, ale já ještě nejsem od vojny a jednak jsem slabší na prsa, že ale mívám sny, v kterých se mi zdává o kanárkovi zavřeném v kleci, a to podle Anny Novákové znamená, že navždy budu stížen touhou po svobodě, a ta mlíkařka mi šeptala, o já, s vámi bych to chytla! a vlasy jí voněly mlíkem a vanilkou, třetí den nato jsem jel do

Jugoslávie k moři, ach tam byla vichřice, to šilenství přírody, který když se mužskému vrazí do poklopce, tak začne bejt spisovatel, vlny jako náš barák, až na cestu to vyhodí lodičku a kamení hrká a drolí se ze skály, taková mořská bouře převalí i vagón, odnese do moře lidi i s oslama, jak se vrací z vinic, to se dělají takový sloupky vody, jak věže, a my vojáci jsme měli bídu a hlad, panenkomarjá! žrali jsme mrtvý rybičky a armáda tak poklesla na duchu, že jsme chodili žebrať, na kasárnách byl zlatý nápis:

Vojárna Krále Jusupa, ale obrlajtnant vyškraboval kotel od kukuřice a byl to obrlajtnant, to tak vidět generál Zelikowski, ten by ho poslohal rákoskou, jeden fešák židáček si vzal lakované pásy a dal mi zlatku, abych mu vypucoval kvěr, že půjde navazovat mezinárodní styky do města, pak přišel zupák Brčul, hovořil dva metry a samá zlost, a kde je židák? povídám, že šel do grádu, a ten zupák začal nadávat, jebeť ti boga a kurec na drobní! a že freiherr von Wucherer zakázal lajdat po grádu, a pak si lehl do židáckovy postele, a po půlnoci ten přichází od holek, celý říčnejší, ale zupák Brčul vyskočil a zkopal ho a ten se válel po zemi v extrovní uniformě a hned musel na vachu, a já když jsem ho šel ablézovat ve větrný tý noci, tak odstával od kmenu stromu v koutě dvora, oběsil se na tom lakovaném páse, to chlapi dneska nevědí, vykládal jsem to v Libni, ale šoféři se mi smáli, závodili z hrdlořezského kopce stojedenáctkama, jak jeli dolů, byla sobota poledne, zubař se vracel pro deštník, který si zapomenul, strkal klíč do své ordinace, ale stojedenáctce prasklo péro a sjela do ordinace a celou ji odvalila od toho klíče, a ten zubař tam stál a držel pořád ten klíč, to tak vidět hrabě Zelikowski, generál známý svou surovostí, major

Michochovič pak vyplácel lénunk, tak měl peníze na stole, na bankovkách musil mít kamínky, aby mu to vítr nesebral, a hned nás napomínal, abysme ty peníze hned neprochlastali, ale koupili si napřed knoflíky, vazelínu a nitě, a krajina tam byla krásná, romantika jak v Jeruzalému, ty cesty pořád vzhůru se musely opravovat, lidi se živějí ovesnejma plackama a vinice jsou tvrdý jak beton, jedna Dalmatinka, která seděla v hájičku a pásala ovce, jak na obraze to tam bylo, ta hned zaútočila, jste, pane, svobodnej? a já jsem přikývnul a ona hned poposedla a ukazovala mi, kde v kterých chalupách kdo umřel, ale já jsem musel jít cvičit s novejma granátama, vypadá to, slečno, jak hruška, že který místo stopky čouhá šňůrka, kuksfýra nás učil s imitací počítat po vytržení tý šňůrky do dvanácti a pak hodit, ale pak šel na záchod a nějaký tachonýr mu podstříčil ten granát opravdovej, a když jsme to opakovali, tak báb ho! kuksfýrovi to utrhlou ruku a ta ruka, jak vylétěla voknem, tak dala řádku hejtmanovi Tonserovi, který jel na koni a salutoval, to i v letním biografu majitelovi se stalo, měl železnou ruku, a jak kluci seděli na stromě a dívali se zadarmo, tak majitel stoupl na židli a sekal po nich tou železnou rukou, až padaly nažatý větvičky, pak doma, když chtěl dát klukovi tou rukou pohlavek, vytrhla se z pantů a vylétěla voknem a porazila policajta, který si špičatil tužku, aby dal pokutu, mně se ale stal ten případ, že při raportu, když vyvolávali jména těch, který padli, jmenovali i mě, i narození štymovalo, povídám, ale já jsem živý! a dali mě k raportu a dostal jsem patnáct dní arest, že jsem mluvil při raportu, kluci povídali, páni, tohle slyšet, seberu se a jdu domů si lehnout, a až bude po válce, vyradýruju se z pomníku padlejších, ale já jsem bejval rád před zrcadlem, žasnul jsem, jak mi pasuje uniforma, jako by si vyšlo slunce na procházku, když jsem šel na špacír, bledě modrou blůzu, černý kalhoty s červenějším fasulkama, lakované pásy a poniklované bajonet, tu čepici se zlatou portou, a že jsem neměl pod tou čepicí sečku, ale lavor fajnového mozku, samý vrypy a závit jak Edison, ach ten Edison, který vynášel přístroj, aby lidi nemusili chodit do divadla nebo koncertu a mohli si to doma poslechnout v bačkorách, to je ten fonograf, to, co předtím nebylo, seděl chudák na židli tři dny, a myslel na ty šloušky do uší, to víte, slečno, i ta nejkrásnější žena se nemůže vyrovnat slavnému muži, v Krakově mi jedna polská doktorka poručila, abych se vysvětlil, a lehla si na mě a poslouchala mi srdce, měla studené ucho a povídá mi, co se pán tak rušá? tak jsem ji vypravoval o evropské renesanci, jak pravě mužské se klepe jak nasolený skokan, když vidí pěknou ženskou, proto hodně spisovatelů zešílí z umění, když to chtějí zlepšit, rozsype se mozek na ouhrabky a nikdo to už dohromady nedá, symfonista Ištván utrl žalem lustr a pro Edisona přišla nevěsta, ale on pořád špekuloval, pod nohama skleněnou stoličku, aby ho nerušila zemská přitažlivost, a teď přijde krásná nevěsta, když mu potom po smrti vteřeli mozek, lavor šedivého mozku, mně jedna kartářka věštila, kdyby mě malinký mráček neobestřel, velký věci bych udělal, nejen pro národ, ale pro celý lidstvo, šáhla ta kartářka po mně a já jsem přepadl na houpací židli a vylil jsem akvárium, to jsem vypravoval tý polské doktorce a ona si na mě lehla a optala se mě, kam si mě večír odvedete? a já jsem citoval snář Anny Novákové, čížka v kleci ve snách viděti, tvé prostopáské živobyť tě přivede ke špatným koncům, ale ta doktorka se zvedla a povídá, vyberte si tam lepší snění, jo? a tak jsem ji řekl, viděti ve spánku jubilejní výstavu znamená neukojitelný žár, a ta doktorka řekla, na začátek by to stačilo, a dělala na mě turecký oči, to je to, že chlapi myslí na lumpárny hned, kdežto já postupuju takticky, abych mohl být vítěz, jednou přišel k nám

Marion, ten kouzelník a hypnotizér, a dával si razítka na povolení k produkci sám, jak přišel na ouřad, honem ouřadové prchali, aby je nezhypnotizoval, ten čas jsem měl hrát divadlo, tu Balalajku, oblečenou jak gardovej důstojník, na scéně

byly samý dveře s klíčovějma dirkama a zpíval jsem, Krásných žen jsem líbal dost, a byl jsem ozářený fialovým světlem, když jsem zpíval, Balalajko zpívej, tu melodii ze všech nejsladší, tu, kterou na světě mám nejradši, o tom že mám tě rád, a zvítězil jsem vysokým cé, to žádný hlaholák nemohl docílit, každej mrčel, jak když se kráva telí, kdežto já ten tenor, jak Járinek Pospíšil, u nás jsem všechny ženský omráčil, jak hypnotizér Marion, kdybyste chtěly, můžeme si zahrát, jedna dívka bude hrát tu Velkocárevnu, musí ale mít falešný vnady, vy byste to mohla hrát, protože všechny carevny nebyly krasavice, já budu hrát popa a budu mít v prstech ten kalich, a nakonec se sestřelí lustr, ale nejradši bych chtěl hrát Barona, jen jde vo to, jak dostat hřebce na jeviště? to leda bysme mu omotali kopyta hadrama, aby neotloukl schody, hlavně musíme dát pozor, aby se ten hřebec nelekhl hudby a nespádl do orchestru, toho prasečkáře by hrál

Ruda Turek, ten obrlajtnant, hrtan má jak švýcarský býk, v

Katolickým domě jsem s jednou krasavicí chtěl udělat špagát a měl jsem z toho pruh, copak u mužskýho, tomu sluší všechno, ale taková ženská, když má na sobě pruhpant a roztoužený mužský ho nahmatá, ten studenej pás s niklovým pérem, to se hned rozviklají ideály a tělesné choutky zacouvají nazpátek, Kristus Pán jednou, když ho pozvali na svatbu a moc chlastali, tak jim víno proměnil ve vodu, to byl ten zázrak v Káni Galilejský, ten čas jsem míval snění na ten způsob, obírat se ve snách kostmi umrlce, veliké potěšení ti jde vstříc, to je vůbec zajímavý, že mladý básníci myslí na smrt a staří pardálové na mladistvých holčiny, jeden střelec mi povídal, když chodí pozorovat jeleny, jak takovej starej jelen, jak je nadšenej, když si namlouvá laničku prvníčku, takovej sen o záhonu tulipánů v překladu znamená, do sličného děvčátka se zamiluješ, ona však tvou lásku nezná, jeden básník, jménem Bondy, mi řekl, že lidi mají divný představy o psaní básniček, myslí si, že to je, jako když se jde s kbelíkem pro vodu, nebo že básník jen zvedne obličej k nebesům a odtud mu božská síla čurá verše rovnou do hlavy, já mu povídám, to jedině Kristus Pán, ten měl takovej monajz, že dodneska jsou i profesori z toho štafí, že nebyl jen synáček boží, ale šampión, atlet, že dovedl vzít bejkovec a vypráskat z kostela prodavače dobytka, a řekl jim, že nepřinesl pokoj, ale meč, jako šavli, lidi tomu stejně nerozumějí, to je to, že ty chytrý umírají a ty pitomí se zase narodějí, že jeden pucuje hajzly a druhý je doktorem, že jedna ženská celý život by četla v posteli romány, a druhá zase dělá to, vo čem ty romány píšou, básník Bondy, chudák když v hospodě převinovál ty svoje dvě děti v kočárku, čuchal si potom k prstům a řekl, tady někde začíná hluboká filozofie, a za půl hodiny se jedno dítě pokakalo v tom kočárku, tak Bondy je musel pucovat Českým slovem a naříkal přitom, Ježíši, tohle by otřásl i korejským katem, na den Božího těla jsme slavně vtáhli do Přemyslu, jedna slečna ležela v příkopě, ukazovala na sebe a pokřikovala na vojáky, pojďte oslavit vítězství našich zbraní! ale žádný voják si na ní nezmlsl, protože byla vošklivá jak turecká noc, a potom, tohle já nikdy nepěstoval, já jsem vítězil jinak, v lazaretu mě ošetřovaly baronky, za republiky zase hezký sokolky, sestřičky, jedna mně vyholovala břicho a připravovala na operaci, protože primař mi den předtím řekl, tak půjdete na páračku, a podepište revers, kdybyste nám zůstal pod nožem, dodával mi tak odvalu, a už si nasazoval bílou čepici jak cukrář a sestřičky mu natahovaly rukavice, jako nějakému děcku, a už se chtěl dát do mě, když se otevřely dveře a zjevila se tam baba s košíkem a ptala se, kde prej leží její muž, že mu přinesla vepřovou se zelím? a už primař, obr a sama zlost, hmatl babu a nakopl ju a dořval vrátnýho, jak se tam ta baba mohla dostat, když on se má za chvíli plantat v mé krvi a štepovat mi pruh? co to je za radost, když vyjdete ze špitálu a tak pěkně se rozhlížíte, jako v tý písničce, Krásný vzhled je na ten boží svět, lalala, Bernádek, ten kovář, ten vypil hravě čtvrtku piva, když mu pak kůň nechtěl stát a vzpouzel se, Bernádek ho povalil a okoval ho vleže, no a taky dostal zápal plic a podbřišnice se mu přilepila a byl hin, já jedinej jsem obstál, krásná sestřička mi nosila bažanta a ptala se mě, proč jsem se neženil, proč nechávám tak krásný tělíčko ležet ladem? a já jsem už místo odpovědi lezl s postele a chtěl jsem jít učit tanci, a už mě kurtovali, protože po takový operaci musíte ležet jak lazar, jedna panička, obryně a přitom i krasavice, se koupala a volala, pojďte si pro hubičku! a já jsem vlezl za ní do Labe i v šatech a vody až po krk a hubičku jsem dostal a zase jsem byl vítěz, i když jsem si musel na břehu sušit nejen šaty, ale i vejplatu, kterou jsem dostal v desetikorunách, stál jsem na břehu v podvlíkačkách, celý město bylo na nohou, ženský chvátaly k řece a viděly mě tam, jak Montgomeryho, toho vítěze od Tobruku, volnomyšlenkáři vytýkali církvi, že Kristus, když byl Bůh, proč obcovoal s padlou ženou? povídám, to se nedá nic dělat, krasavicí se neubráním ani já, natož Kristus Pán, tehdejšího času krasavec jak

Conar Tolnes, vždyť mu bylo třicet let, a vidíte, ta Maří Magdalena, i když to byla zaměstnáním štetka z baru, přeci jen se dopracovala ke svatosti a získala oblibu v nebesích a nezdála Krista a vlasama mu utírala krev, a on chudinka visel na kříži, protože hlásal sociální pokrok a že všichni lidi jsou si rovni, a jeho maminka se hroutila v slzách a Maří Magdalena ho konejšila, a já se ptám, kde jsou všechny ty krasavice tehdejšího času? umřely a nic po nich nezvostalo, ale Mařenka Magdalena bude dojímat básnický srdíčka pořád, takovej údel krasavce, kterej se vyučil tesařině, uměl řezat trámy a prkna a najednou toho nechal a šel učit lidi, že účinná láska k bližnímu, to není kotrmelec se slečnou na kanapi, ale tomu, kdo zrovna potřebuje, hned pomoci, farář mi dal za to, že jsem ovládl katechismus, obraz Ježíše, jak drží kalich, to tenkrát bylo za Rakouska moderní, to byly ty prověrky a kádrování, kdo to je Otec a Syn a kdo Duch svatý? jeden farář se dostal až před soud, protože sestry Ulmanovy nedovedly odpovédět, co to ta svatá Trojice vlastně je? a farář je posadil holou zadnici na rozpálený kamna, pak se ty holky ani neprovdaly, nikdo s nima nechtěl nic mít, kor dyž nevěděly, co to je svatá Trojice, von to nikdo stejně nevěděl, ale musel dělat, že to ví, tak ty sestry pěstovaly slunečnice, tehdejšího času bylo hrozně vražd a loupeží, na samotách na noc zavírali okenice a připravovali sekery a střelný zbraně, jeden mlynář za tichý noci vidí ve světle měsíce, jak pilou kdosi nařezává dveře, aby pak prostrčil ruku a otevřel si petlici, a mlynář jde potichu se sekrou, a když ta ruka se tam prostrčila, bimho! a usekl tu ruku, pak četníci hledali, ale nikoho bez té ruky nenašli, tak farář nadával, protože tu ruku musel pochovat na hřbitově, musel koupit malinkou rakvičku, panenkomarjá! voják stojí na stráži v

Olomouci a kouká, že něco hoří na hřbitově, tak tam seběhne, otevře márnici a tam hrobník a kotel a z toho kotle čouhají lidský ruce a nohy, a hoří sádlo, a už ho vedli četníci, že vykopával mrtvý a vařil je prasatům, to potom prostějovští čepičáři zpívali písničku,

Tu jsou ty ručičky, ty nožičky ty paničky, nebo jsem s jednou krasavicí zajel do tomašovských lesů, tam je hospůdka a naproti ty hospůdce stojí v lese devět bílých křížů, tam zase si jeden tachonýr počkal na svatbu a ubil všechny svatebčany sekýrou, no hrozný případy, proto já taky nemám děti, protože já nechci, aby moje krev pokračovala dál, kde je ta záruka, že dítě by bylo po mně? ženský mi nadávaly, no jo, ale kdo vám zatlačí voči! povídám, to bejvalo za Rakouska, kdy lidi umírali doma, ale dneska jen začnete trochu vadnout, už přijede sanitka a odveze vás a umíráte za plentou zase sám, příbuzný se dneska s vámi nemazlejí, kouzlo peněz je to tam, nejlíp by bylo, kdyby lidi celého světa se dohodli a dali pokoj s děckama, jdete na vejlet a packáte jeden vo druhýho, aby se zavedlo strhávání z platu, za jedno děcko padesát korun, za druhý sto korun, za třetí tři sta korun, a za pět dětí strhnout z platu polovičku a nařezat na náměstí, to ale určíte čas, až zase bysme šli s krasavicema do lesa a mohli holdovat evropský renesanci, bez obav, že moc lidí se na nás kouká, vždyť dneska líhají lidi na rekreaci v lese tak vedle sebe, jak hroby na hřbitovech, jedna panička mi svěřila psa, abych s ním šel na špacír, a já jsem radši s tím psem šel ke slečnám do baru, potom toho psa ještě dva hosti omylem počůrali, a potom když jsme se vrátili, tak ta panička hladila toho psa a čuchala si k ruce a říkala, kde jste byli? ten pes je cejtít jareň? psi jsou dobrý, ale na hlídání, jeden zlatník měl buldoka, kterýho omylem zpráskal, a ten buldok si to pamatoval, a jednou takhle se zlatník češe a ten pes skočil a zakousl se do zlatnickýho tepla, a zlatník toho psa na krku, dovlekl se k psacímu stolku, vytáhl revolver, ale jak střílel toho buldoka v zrcadle, tak si to spletl a prostřelil si ucho, div nezastřelil sebe, až potom toho psa skolil, hákem od plotny museli ty stisknutý zuby vypáčit, jeden zase se díval do zrcadla a vystříhával si chloupky z nosu před taneční zábavou, a prostříhl si nos, já ale všechno jsem stříhal, jako když houslista hraje na housle, citeň, ale kdybyste viděly

Přemýšláky, když šli k odvodu, vesnice dobře živená, samej pytlák, ta krása, když je vedl starosta k odvodům, samý pentle a fáboři a pořezali všechny vesnice kolem dokola, zahnali Němce do pivováru a starostovi na památku zarazili kudlu do tepla, to stačilo se jen trochu špatně podívat a už vám zuby vyletěly zadkem, ale na parádu to byl výkvět českýho národa, urostlí chlapi a sama zlost, měli dvoje muziky a o posvěcení, o hodech samý květinčky a pentličky, celá vesnice ověšená a vyblejskaná, co chvíli si někdo nesl střeva v kbelíku, to víte, za Rakouska hodně chlapů umřelo na pračky v hospodě nebo cestou domů, nebo se voběsili, že měli moc dětí, ale ti slavní Přemýšláci si mě vyčítali, protože jsem chodil s holkou od nich, ale já jsem se otočil a tasil revolver a prásk! a prásk! a takhle jsem po nich střílel a chlapi jak obři se váleli po zemi, a já zase stál jako vítěz, jak Tom Mix s kouřícím revolverem, nebo ta voštara s Anežkou Hružovou, naši lidi si vymysleli, že to udělal

Hilzner a ještě jeden pitomec se přihlásil, že viděl toho Hilznera stát v lese Březině, ten korunní svědek jednou rukou držel bicykl a druhou močil, tak Hilzner dostal kriminál a židi museli z Polné a lidi na ně zpívali písničku, Nekupujte u židů, cukr, kafe, mouku, zabili nám Anežku, modrookou holku... no a vidíte, na smrtelným loži se přiznal bratr Anežky, že to udělal von, skrz peníze, který tenkrát vládly světem, jednou jde četník patroli a zastaví se v hospodě a dá si řízky, a že mu chutnaly, dal si repete, ale hostinská nejde, tak jde ji hledat, a vona ve sklepě a tam na háku visí její dcera, nahatá, a ta hostinská z ní řezala ty řízky, panenkomarjá! a četník jí dal řetízky a vedl ji k soudu, tohle dřív si lidi rádi vypravovali, když sami si dělali rádio, nebo televizi, já ale nejradši jsem chodil městem, anglický šaty a lopón, ten klobouk se skyvama, bylo to miloučký, dívat se do výkladních skříní, taková drogerie v Olomouci, plno toaletních mýdel vonících lesními fialkama, glycerinová mýdla značky Lila Blanc a Violeta de Nice, extra jemná mýdla značky Rosa de Shiraz, jednou mě přepadl za

Maria-Schnee-Kaserne dragoun a zvolal, peníze, nebo život! jinej by se svalil, ale já jsem vytáhl brovnink a povídám, je-li ti život milej, koukej mazat, nebo se zastřelím, to když jsem přijel na čtrnáct dní k bráchovi na návštěvu a zvonstál jsem tam třicet let, tak mi dali mexikánku, tu pušku, abych hlídal řemeny za pivovárem, a šel četník v noci a já jsem strhnul pušku a střílel, od mostu se ty kulky odrážely a hvízdaly, protože já se budu vyptávat, kdo tam? rakouskej voják musí střílet první, aby byl vítěz, jinde v drogerii byly vyrovnaný vodičky na pěstování vlasů, vodičky značky Cyrano, kde na vinetě vystupovala z jezera vodní rusalka a u pasu měla růže a za sebou několik bludiček, nebo hvězdiček, no nádhera, jako ta hudba Mozartova, to jednou jely tři švadlenky od Picků na lodičce a my jsme v trenýrkách spravovali pivovarskou studnu a jedna krasotinka na mě volala a já hned se vrhl do vody a podplaval jsem jejich lodičku, to byla ta rakouská dvornost, to i obyčejný lidi se chovali, jako by ten jejich život pořád filmovali, nebo fotografovali, na Slovácku jsem pomáhal při pekařině rozvázet pečivo, tam vjela vožralá svatba do kostela a dávala zavdat svatejm slivovice z flaší a farář vletěl do kostela jak stíhačka a řval a pral a kopal do svatby a nadával, bando po Tatarech, tak se chodí do chrámu Páně, marš! svatba bude, až přijdete víc střízliví, nebo miň vožralí! to já jsem se potom odebral na Hradisko, kde jsem sladovníčil, a vrátil jsem se domů v plný slávě, štráfkovaný šaty a moderní klobouk poslední pařížský fazóny, hůlečku s bílým knoflíkem, jinýho vodili ze světa šupem četníci a v šatech, jako když ho kráva požvejká, ale já jsem přišel jak kinohvězda a přinesl sto zlatek a zaplatil dluh a koupil krávu z Ponikve, kterou mi zprostředkoval pantáta Tyátr, kterej ze starýho divadla udělal hospodu a jeho panička pěstovala osumdesát koček, celej den jim lila mlíko, v drogerii jsem viděl preparát značky Kaloderma, pak firma

Wolf a syn z Karlsruhe dodávala na Moravu to svoje želé a jemný růžový pudr na pěstování pleti, na škatulce je zasněná ženská hlava s rukou u spánku a omotaná lehkým závojem a s očima v dálce, tu krávu z Ponikve nám každej záviděl, švejcara, úplně bílou, exemplář, kterej stál vosumdesát zlatejch, ale pak jsme ji prodali řezníkovi, protože byla jalová, nejdál ale z naší rodiny to dotáhl strejda, na vojně byl cuksfýra a uměl psát k pohledání, dostal zlatej kříž od císaře, a nosil zlatý šňůry a piklhaubnu, chlap metr vosumdesát vysoko, kterej za svobodna naházal hospodu do rybníka, jak Římskej, kterej pocházel z Kokor, ale když se pak strejda voženil, byl vážnej, vzal si dceru nadlesního a postavil si vilku na Valašsku a pěstoval krocany a byl vrchní strážmistr, jedné krasavici jsem koupil libový krém pro jemnou bílou pleť značky Steckenpferd, z

Radebeulu byla ta firma, potom Zdenice od Havrdů jsem koupil diskretní a zaručený prostředek poctěný zlatou medailí, Sinulin, ptala se mě, co bych za to chtěl? a já jsem řekl, že bych chtěl, abysme šli na špacír, a ona byla stižena úžehem, a

vona se zasmála a povídá, pročpak? povídám, protože podle saniterácký příručky, když je někdo stížen úžehem, nejlepší je rozepnout blůzičku a omežvat hrud' vlažnou vodou, a ta Zdenka mi řekla, ty bejku, moc si dovoluješ, tak ten svět je pořád krásnej, ne že by byl, ale jak já ho vidím, tak jak ho viděl ve filmu Puškin, chudáka předčasně trefili do hlavy a bylo po něm, z dírky od revolveru mu tekly poslední básničky, už podle fotografie jsem soudil, že Puškin patřil k evropský renesanci, měl pěkný baluseny, ty vousy, jak to nosil nebožtík císař Franta a skladatel Strauss, to jdu podle vody a

Libuška jede na bicyklu a hned na mě útočí předním kolem, kdy jí zase přinesu pušnu, jako kytku růží? a já jsem ji z ničeho nic políbil, jak to dělával Hans Albers na parníku, a Libuška vykřikla, kristepane! a já jsem se smál a povídám, ale já nejsem Kristus, jen pán... a to ji rozesmálo a útočila na mě předním kolem a otevřela mi tak cestu k dalšímu dobrodružství a já byl pánem situace, to v drogerii jsem viděl řadu lahviček podporujících bujný vzrůst vlasů značky Peru Tanin, na flaštičkách byly dvě dcerušky vynálezce s vlasama až pod kotníky, ovšem Rakousko stálo ani ne tak na bujném vzrůstu vlasů, jako na bujném poprsí, některý ho měly, že musely nosit ruksak a v něm cihlu, aby neupadly dopředu, tak je to táhlo, to bylo něco, ty ohromný vnady, od božího rána celý Rakousko na nic jinýho nemyslelo než na poprsí, ženský si je vycpávaly a bylo to neštěstí v rodině, když dcera neměla prsy jako půlku piva, teďka zase to přichází do módy, zase jsou ženský jako za Rakouska po týhle stránce, na spartakiádě jsem viděl obryně, naše dívky, jak se valily v zástupech v televizi, v trenýrkách a tričkách, jak Marie Terezie se nesly, mužský byli z tý podívaný, z toho defilé národa navečer celý vyčerpaný, za noci jsem natrhal v cizí zahradě růže a přelezl jsem plot a položil diskrétně ty růže Libušce na vokno, tak jako to dělají Mexikáni a Španělé, banda, která nic jinýho nedělá, než jezdí na koni a zpívá slečnám na kytáry, a druhé den na mě volala Libuška skrz záclony, abych k ní přišel na návštěvu, to byla ta diplomacie od mne, tak jsem potom byl svědkem, jak si vyzouvala střevičky a vysvlíkala punčošky, pak jak si lehla na otoman a ptala se, jestlipak už po mně lezou mravenci? a házela sebou na kanapi a voněla k těm růžím a vyplazovala na mě voči, pak sedla a párala blůzičku, a když se řízla žiletkou, povídala, honem mi to zavažte, než dostanu votravu krve, pak když jsem utahoval fáč, řekla, že vy mě nemáte tak rád jak slečny z báru? těšil jsem ji hned rytířsky, slečno, vy máte jinačí půvaby, jste šlank a máte pěkný nožky, a vona vokřála a nesli jsme pak spolu prádlo na mandl a baby šilely žárlivostí, no jo, nám by nepomohl, a já jsem Libušku poučoval snárem Anny Novákové, válení prádla na mandlu že znamená, dopátráš se tichých tajemství, a Libuška mi řekla, jaký dělá přípravy, aby oslavila svoje jednadvacátý narozeniny, a dodala, že podle mých vočí by se se mnou stejně bála jít k půlnoci na ostrov, tak jsem jí to řekl, to vás Libuško všecko přejde, jste moc divoká, vy budete tak dlouho dělat, až si vás vezme nějaký vdovec, to musejí být sakra figle, jeden jak četník aby byl, jedna panička mi radila, moc nemluvte, ale za stmívání si nás odvedte do lesejčka, Vlasta od

Havrdů, ta, která uměla hrát na piáno a německy a postavila suchou vrbu na piliáru a ty sukýnky jí takhle spadly, jako když ohrnete makový květ, ta mi zase říkala, ty kluku, ty mě jedinež dráždíš tím, že vo mě moc nestojíš, Navrátilka, jak jsme spolu dělali excentrický tance v Katolickém domě, ta mi šeptala do ucha, koukejte, jak celej sál se po nás dívá, a já jsem chtěl přidat vlozku, jak ji dělá

Fuksa-Košťálová, a zaletěli jsme pod stůl excentrickou silou, Jarmilka se mnou chtěla dělat ve Slávii to, co viděla ve Velkém Ziegfeldovi, ale nevydržela ten výpad do figury tanga a přeletěla mi přes hlavu a zabořila si brejle do obočí, dodneska se může pochlubit pěknou jizvou, nejradši jsem ale mívál řečenou Vlastu od

Havrdů, byla do mě šíleně zamilovaná, tu jsem nosil lokálem na ramenou a ona se mi smíchem počůrala a celá hospoda šilela tou slavností, pak se někde zabila v autě s vojákama, ale Havrda mi povídal tuhle, že to není pravda, naopak že je živá, až moc, že je ale ošetřovatelkou, ta byla tak temperamentní, že byla náchylná na klášter, já jsem si tehdejšího času koupil příměch nosu, na nos se to dávalo, jako ženský ty natáčky, ten příměch se utahoval šroubkama, podle toho, jaké jste chtěli nos, já jsem chtěl, jako měl Rudolf

Valentino, starej Švec, ten kterej držel gotýska u Havrdů, na sklonku svýho věku šel kolem kostela a povídá, ještě jsem tam nebyl, copak tam pořád dělají? a uviděl jednou tu slávu a zůstal tam jako kostelník a litoval, škoda že jsem tohle nepoznal dřív, Vlasta tenkrát vhodila prsten pod nohy sličnýho mlynáře, já jsem jí nikdy nic nekoupil, jen sem tam jsem přinesl růži, a to ženský poráží, hned všeho nechala a sedla si ke mně, ale já jsem dělal, že čtu noviny, a Vlasta povídá, co tady sedíš jak hořká houba? a já jsem ji přitiskl na piliár a číšník jí šel na pomoc a já jsem ho kopl, že letěl jak kopací balón, a já jsem se sklonil jak vítěz a políbil jsem ji a celá hospoda šilela, v drogeriích byl přístroj na parní lázeň na obličej značky Pramen mládí, poctěno zlatou státní medailí, v elegantním provedení, na víku krabice byla krásná hlavinka paničky, jak má hlavu v takový kukani, do který vede poniklovaná trubička z mosaznýho přístroje, a ta panička je v košilce zdobené bruselskou krajkou, na který byl vyšíty nápis: Zůstanu mladá, jedna krasavice mi pošeptala u gramofonu na Žofině, půjdeme spolu na rande, jen co se vydrbu a vezmu si čistý prádlo, hrozně ty potvory žárlily a jednou mi chtěly dát do kafe jed, se starým Řepou jsme tenkrát rozváželi volama pivo, ale ti voli si lehli u nádraží na koleje a vechtr nemohl spustit šraňky a vlak musel zůstat stát a mašinisti seskákali a konduktéři točili vocasama, ale volové leželi a vlak měl deset minut zpoždění, vlakvedoucí stál před tím malérem a vypočítával z hodiněk minuty a výpravčí s tou plácačkou dával volům znamení, ale volové dál žvejkali, až jeden mlíkař si vzpomněl, že nejlepší je současně těm volům vstříknout vodu do ucha, a taky jo, volové zvedli vocasy a zase tak trapovali a řezali zatáčky, že jsme ztráceli půlku piva a ředitel nás dořval a tak se rozčílil, že povídá, honem, tady máte bicykl a skočte mi pro egyptky, a já jsem vzal bicykl a tlačil jsem ho k trafice, a když jsem přivezl pěšky ty cigarety, ředitel nadával, kde jste byl tak dlouho? povídám, já neumím jezdit na bicyklu, a už do pivovaru přicházela Zdenička, nastrojená jak papež, a že by se mnou chtěla důvěrně mluvit, a šli jsme na šalandu a sladovníci mysleli, že Zdenička je se mnou v jiným stavu, ale já jsem jí chtěl jen ukázat ten vobraz nad postelí, jak nějaký Otelo vraždí svou milenku, ale Zdenička dávala deku na vokna a ředitel poručil, aby sladovníci přinesli žebřík, a lezl osobně se dívat do šalandy v prvním patře, viděl jsem nad dekou jeho obličej, za kterým byl na nebi mrak obroubený zlatým světlem a uprostřed černej jak komín, vypravoval

jsem potom na kavalci Zdeničce o tom, jak Kaluža a Halíř zatýkali Leciána, a jak potom Lecián stál na popravišti a říkal katovi Wohlschlegrovi, dělej, máš studený ruce, a Zdenička mi řekla, že manželství se mnou musí být ráj, ale já jsem ji z toho zvolna vyváděl, řekl jsem, že nemám k manželství dostatečně vyvinutý zločinecký sklony, když potom přijdou děti, to že je malér, to i císař vyskakuje v noci z postele, takovej skladatel Schumann vlezl z toho do studený vody a říkal ve filmu svý ženě, lidi jsou loutky, to jsou ty inspirace, copak když už je skladbička hotová, tak to se už může jít na kořaličku a na špacír,

Zdenička mi potom kladla na srdce, abych si lehl, že to spraví stokoruna, ale já jsem řekl, že podle spisku páně Batisty je nejlepší používat pannu, to že je ten rajskej pocit, když dva si jsou vzdáleni na hubičku, to ani my vojáci jsme nebyli zvyklí lízt za holkama vlnem a násilnit je, tak nás to učil obrst Zawada, ten, pod kterým padlo osm koní a šestatřicet maršbatalionů, tohle když jsem vypravoval jedny paničce, tak se hihňala, to že se potom nediví, že jsme se vojensky zhroutili na všech frontách, že jsme byli degenerovaný vojsko, obrst Zawada měl s sebou vlčáka a dvě baterie kanonů, byl silně obsazený les a stromy stříkaly do povětří jak sirky, ale obrst Zawada si prohlížel mapy a dával na ožehavý místa kulomety, měl zlatý límeč a na něm velkou hvězdu, pořád jsme se museli učit, jak na nepřitele, obrst Zawada mě bral za bradu a prohlížel, jestli jsem oholenej, pak prohlížel kvěry a ve tři hodiny ráno už se podávalo kafe a v pět se šla ablézovat fronta, první začal hornist a potom tambor a oficiři lítali, Zdenička čárala po podlaze deštníčkem a přestalo pršet, ale ředitel si pořád clonil voči a díval se, co tam vyvádíme, ale Zdenička mi řekla, abych přišel večer, že mi ukáže štráfkovaný peřiny a nový gramofonový desky, Stříbrný kapradí a charakteristický intermezzo Mlýn v Černém lese, potom šla cestičkou ze sladovny a chlapům tekly klinty jak bernardýnům, když viděli tu hříčku přírody vypolstrovanou pěkným masíčkem, ředitel se díval za ní dalekohledem a já už jsem si hodil přes rameno vidrovací lopatu a šel jsem zvidrovat mladíka a myslel jsem na Smetanu, jakej to byl votrok a ne žádný pán, nakonec když umřel, tak v Jabkenicích mu do dvou kufří jeho not balili buřty, to je to, zpříjemnit národu volnej čas, tak jak to chtěl i Dvořák, řeznickej tovaryš, ale národ zatím nejradši chlastá a dává si zahrát

Humoresku, Havlíčka vedli četníci, ta jeho žena Juliánka aby se bejvala z toho zbláznila, srdce jí mohlo puknout žalem, Havlíček měl tedy fršťák, sakra, ty jeho epigramy a epištoly, Bondy, básník, přijel k mýmu synovci s kočárkem, ve kterým měl ty svoje dvě děti, a vypili tři konve piva, a že zavírali, tak si přinesli pivo na noc i do laboru a vedli dál akademickou debatu, až z toho usnuli, a synovec se probudí, že teče vodovod, ale rozsvítil a Bondy, chudák, vyčurával ty dvě konve piva na koberec a svalil se a zase usnul, až k ránu ho probudily ty jeho děti, a když se koukal, zničehonic začal křičet, už to mám! a jásal a hopsal po tom počuraným koberci, lidičky, křičel, nejen jdou s námi ti, kdo s námi nejdu, ale jdou s námi i ti, kdo jdou proti nám, protože se nelze odpárat od epochy! to máte, slečno, to je ta záliba básníků v chlastání a meditaci, a když už je to k zoufání, roztrhnou se nebesa a myšlenka za ručičku se vytáhne k světlu, a já jsem vidroval lopatou rozbouřenej slad, nejdřív jsem ho musel zvorat volgemutem, to Sokrates a Kristus nenapsali ani řádku, a podívejte se, podnes se jejich učení uplatňuje, zatímco jiní, čím víc vydávají knih, tím víc jsou neznámí, to je to spiknutí dějin, já jsem jednou soutěžil s mydlářem ve skoku po hlavě z piliáru a byl jsem vítěz, ovšem na hlavě jsem měl pěkný hrče a bakule a potom jsme zase dělali Slavný vjezd krále

Faruka, všechny krasavice z baru se toho zúčastnily, ač to zhuntoval

Olánek, ta potvora, kterej obchodoval se starým nábytkem a obrazama, jednou vezl obraz a propíchl ho zrovna do voka Panenky Marie, a vzal kapří voko a dal ho do toho obrazu a z druhý strany to přilepil flastrem a prodal to Maďarům do dvora, který tu Panenku dali ke kammům, a jednou, když se modlili, tak vyběhli, že Panenka Maria nad nima pláče, ale to prasklo to přilepený voko kapří, tak ta potvora,

Olánek, přivedl osla do Tunelu, kde mě krasavice vysvlikly a oblikly zase do kombiné a na hlavu mi daly turban, a obličeje mi namalovaly emajlovejma barvama, a jezdili s tím voslem a se mnou po hospodách, vyhodili nás s tím Slavným vjezdem krále Faruka akorát z Grandu, to potom Olánek, ta potvora, dal čichnout tomu voslovi pepře a von mě shodil, ale i tak jsem byl vítěz, jel jsem potom do zoologické zahrady, to jsem měl krásný šaty, který jsem zdědil po jednom, kterej měl tak křivý nohy, že musel mít kalhoty šitý na míru, ale jináč mi to pasovalo jak Dolarový Venuši, a tak stojím v zahradě před lví klecí a ten lev najednou sebou mrsknul a chvíst! a pulitr čurání, jak brilantinu mi vchrstnul na vlasy a ještě stačil pokropit dvě Slověny, tejden jsem se musel voňavkovat, takovej byl šípr, krasavice v City baru pořád ke mně čuchaly a stříhaly ušima, jestli jsem někde nebyl za jinejma? tenkrát nebyla televize a tak lidi si všechno museli dělat sami, i rádio, taky lidi bydleli napresovaní, taková postel u chudejch ani nevychladla, hodně si brávali šlůfy, jeden byl vrátnej v hotelu, ten vlezl do teplý postele po tom, kterej zase dělal ve dne, jednou mě králíkáři pozvali, abych předvedl pěvecký umění, tak o zábavě jsem zpíval Na břehu jezera klokotá slaviček, ale to zhuntoval Olánek, navedl hudbu, aby hrála něco jinačího, a teď nastal ten boj, já abych je přeřval Na břehu jezerem a muzikanti aby mě přetrumfli Radostným mládím... a králíkáři nadávali a pak po mně házeli tomolou, i řízek po mně hodili, ale já jsem zůstal vítězem, takhle přebírám brambory u bráchy, kam jsem přijel na čtrnáct dní, a ředitel povídá, copak ten sladovniček tam leží ladem? a hned mi dal lopatu a já jsem předváděl vysokou třídu sladování, jak mě to naučili v benešovským pivováře

Oliverius a Šarlinger, až ředitel byl z toho paf! a potom abych šel shazovat vagón, povídá ředitel, umíte to? a já skočil a vzal jsem pajsr a bim ho! do páky a uhlí se valilo a sypalo k nohám ředitele a ten řval v uhlí po kolena, člověče, co to děláte? a já už jsem fofroval uhelkou a byl jsem za tři hodiny hotovej a krasavice účetní mi povídá, to jste sebou hodil, povídám, slečno, to je pro mě maličkost, protože já mám školu Římskýho, siláka z Kokor, kterej překopl při pračce slečno protězu a čtyři četníci umřeli z toho ve špitále, to je ten talent, hned skočit nepřítelovi po žrádle a rozdrtit mu vohryzek, nebo hned dát klíčem ostravskou mezi voči, potom ředitel povídá, jako odměnu půjdeme včelařit, a vzal si kuklu a rukavice, takový včely když se rojejí, to je voštara, ty včely udělají takový bakule na stromě a musejí se ostříhat, to zase nechce ten, kterému patří ty stromy, tak vznikají sousedský sváry, ředitel povídá, sladovničku, pojďte, já vás naučím s panem Haňkou, jak se přenášejí ouly, a tak jsme se zasvěcovali do včelaření, ale pan Haňka klopetl a zvrátili jsme oul a už jsme letěli, ale nebylo to nic platný, jak nás včely zblejskly, voči nevoči, pan Haňka klečel a prosil ty

včely, že má ženu a děti, ale ty včely mu daly žahadlo i do přirození, že ho měl jako konev, já jsem mohl až třetí den do baru, Bobinka když mě uviděla, hned mi hrála na gramofon, Hřbitove, hřbitove, vzala mě pak nahoru, protože myslela, že ještě moc nevidím, a vysvlikla se do naha a chodila se džbánem pro vodu a řekla mi, že bysme mohli začít s tím tréninkem na svatbu, jak to dělal Hardy, potom se ale ozval na chodbě křik, to byl incident, kterej měl kovář, a že byl ožralej, tak mu podstrčili místo krasavice takovou starou rašpli, ale ten kovář si posvětil baterkou, a když to viděl, tak vyběhl v podvlíkačkách na chodbu, lámal zábradlí jak preclíky a křičel, kdo mi poslal sem tu larvu! je vošklivá jak akademická malířka! a já jsem se začal hned voblíkat taky, byl jsem citlivěj zrovna tak jako ten kovář, to bylo něco jinýho, když jednoho kamnáře zaškolovali na piliáru do tajů lásky, ale on stejně byl na mozek hin, protože se dvakrát zakachličkoval do kamen tak, že ho museli krompáčem vykopat a kamna musel stavět znovu, měšťanský dcery mi dodneska dávají růže a divějí se, kde jsem ty vybraný způsoby pochytil? zato Olánek to pěkně vyvedl! gratulovali jsme mu na náměstí k padesátinám a voptali se ho, tak co zdravíčko, slouží, slouží? a Olánek vytáhl přirození, a že měl deset piv, tak čůral až na reklamu Náchodských tkalcoven, až na tu čárku nad á, a skrz ten oblouk šel pan notář a zdravil nás, to zase dělali soutěž na Terasé, kdo nejdál dočůrá? a Olánek se cejtil vítězem, ale seděl tam takovej strejc, jak žebrák z Mariazell, a povídá, jestli se může taky zúčastnit? a Olánek připustil s tou podmínkou, že bude sázka o litrovou flašku francouzskýho koňáku, tak dvě flašky stály na stole a po půlnoci vyšli před taras, a ten strejc šel první a rozepnul se a to bylo haló! tam přes ulici je domeček a ten strejc přechůral celej ten domek, bylo slyšet, jak to pleská na druhý straně do Labička... a už Olánek odcházel a ten strejc si odnášel ty dvě flašky koňáku, Vít, co hrával u námořnictva na bubínek, řekl houslistovi Novákovi, zahrajeme mu Violetu! a už celý město stoupalo na židle a já jsem potom dal k lepšímu sultánovu svatbu, a Olánek, aby si napravil reputaci, tak dělal živý obrazy a stál na stole a čůral po hostech, jedna panička mi potom řekla, dobře vám tak, že s ním kamarádíte, ještě budete mít vopletačky se soudem, v Národním domě zpíval Járínek Pospíšilů a hned se ptal sálu, kdo tady umí zpívat? a ženský řvaly, ať tam jdu soutěžit já! tak mi slavněj tenorista pomohl na pódium a řekl mi, sedněte si! a já povídám, to nejde, a Járínek za velkého oživení v sále povídá, a proč ne? povídám, protože mám lístek k stání! a baby šilely a jásalý, že jsem získal náskok v konverzaci, a už klavír hrál tu moji a já jsem zpíval Těžké je loučení, no to potom bylo haló, baby mohly zbořit Národní dům, a o Járínkově zpěvu tvrdily, že je sice rozvedenej, ale hlas má pořád jako slavíček, takže takový lidi, jako je Jára Pospíšil, se ani nemají posílat do války, aby národ nebyl ochuzenej, kdyby tam padl, a já jsem to uznal, protože za Rakouska jsem nosil hejtmanovi Tonserovi šavli, dokonce jsem měl to štěstí, že jsem viděl v autě vedle sebe von Manteufla a her von Rosenecka, ty dva generály se zlatejma piklhaubnama, který vypadaly jako nočníky, nahoře takový špičky, jak bejvaly věžičky na kredencích, dokonce jsem byl při tom, jak Aufenberg a Dankl udělali první útok, dva maršálkové s cvikrama, taky se mi poštěstilo, že jsem držel uzdu Konrádu von Hetzendorfovi, jako jeho kobyly, starýmu chlapovi, ale rovnýmu jako slečinka, jeho syn padl u Gorodenky v těch močálech, ale měli sedět na prdeli a co měli co dělat jinde, ne? Konrád Hetzendorf patřil do císařský rodiny, že byl arcivévoda, tak měl na krku vovečku, jenomže císař ji měl hlavou nahoru, ale Konrád von Hetzendorf hlavou dolů, to kolikrát se mně zdálo o vopicích a to znamená podle snáře Anny Novákové velikou nemoc nebo milostné štěstí, jindy zase jsem viděl v noci do hrudi zaražený nůž a to znamená opěťovanou lásku, při mši se náš farář takhle otáčí, a kde je kostelník? proč mu neposluhuje a kazí bohoslužby, když nadešel čas? ale kostelník si odskočil do hospody na gořalu, místo aby nasypal ty tři lžičenky kadidla, aby farář mohl kadit po kostele, to kadidlo je pryskyřice až odněkud z Afriky, myrha a aloe, a kostelník se vrátil trošku nalíznutej feřminckou, farář pokračoval v bohoslužbách a povídá, kde jste byl? a vyndal kalich ze svatostánku, a kostelník povídá, byl jsem se vyčůrat, a farář postavil kalich a bim ho a kop ho! a křičel, to nevíte, kostelníčku, že při službách božích jste můj pobočník? to se radši jde na feřmincku? a kopal ho a člaňkama mu dával štosy do nosu, pak vzal kalich a sloužil mši zase dál a baby se divily, co to je za novej obřad, a vidíte, slečno, ten kostelník přestal po tom incidentu chválit církev a stal se z něj nejlepšej sociální demokrát, dřív lidi byli hrozně nervózní, když se někomu zdálo v noci, že se na něj sypou z mísy vokurky, znamenalo to horoucí milování, nebo když jste viděli ve snách rašpli, značilo to, že zasnuby tvůj dům obcházejí, můj brácha se učil pekařem u Bendy, Valacha, že neslyšel, optal se, co? a dostal ji, až omdlel, a když se probíral, řekl mu Benda, u nás se říká: prosím? ale potom se dostal na šikmou dráhu, zdědil po matce jmění a tak chlastal, až někde zmrzl, to samý neštěstí, jako když dítěti dáte do ruky nůž, náš farář měl malér, že přistihl jednoho kluka, jak hobloval u kostela v noci jednu holku, nejdřív se lekl, že to je kaplan, ale i tak musel potom podat zprávu a přišli k nám misionáři, protože se zhoršily mravy v kraji, přišli čtyři fotbalisti, tak vypadali ty čtyři misionáři, měli kaftany přepásaný provazem a nakonec tak napravovali mravy, že museli zakročít četníci, protože sociální demokrati dávali pobuřující otázky, ohledně vývoje člověka z vopice, pak se pohádali, z čeho je slepice? no z vejce! a z čeho je vejce? no ze slepice, tak na sebe křičeli dvě hodiny volnomyšlenkáři s těma misionářema, až z posledních sil řvali, a z čeho je to první vejce? a volnomyšlenkáři řvali, z přírody, a misionáři zase, že to udělal Bůh, tak si naplácali drčky a zakročili četníci, protože baby pro ně běžely, že tam neznabozi urážejí boží syny, a pak baby začaly házet po volnomyšlenkářích kamením a trefily dva četníky, protože Bůh se přeci nedá zavřít do škatulky, teď jsem si vzpomněl! pluh na vorání ve snách vídati, znamená svatbu! a škrtati sirky zase zamilovanost! to je podle spisku páně Batisty, dvacetiletá krasavice dává mužskému, pokud není zrůda, rajskej pocit, tu elektriku, kdežto dědkovi je taková platná jak mrtvýmu zimmník, náš major seděl na hřebcovi a přehlížel tu nejkrásnějšej armádu světa a kouká, chlap mantl samá krev, hned ho vytáhl z tuku a dořval zupáka, že má doprasené vojsko, to bylo divný, že za Rakouska baroni měli v maštálích pro koně zrcadla, kdežto kočí a děvečky spávali na půdách, deputátníci bydlili někde hůř než dobytek, ale zase lidi víc zpívali, aby si zpěvem ulevili, kdežto dneska při práci se už ani nezpívá, Římskej byl můj kamarád, ten pomlátil všecko, hned si půl hospody posmrkalo perka, na execíráku velel poručík, Hab acht! a Římskej se zavrtěl a poručík přiletěl a dal mu boxlíka do břicha, a Římskýho chvíle nadešla a bafl poručíkovi tu šavli a

zlomil ju přes koleno a lískl poručíka a jednou ranou ho skolil k zemi, šarže se rozutekly, ale vojáci měli radost, kníže Lichtenštejn měl sto panství, ale aby nemusel platit daně a nemusel mít své vojsko, tak je spojil na devětaadvadesát, ovšem měl tu smůlu, že mu doktoři užili přirození a dali tam stříbrnou trubičku, tak vidíte, slečno, boháč, ale na tuhle věc charabél, proto všechno si musíte podle spisku páně Batisty prohlédnout, abyste nekupovaly zajíce v pytli, to potom je trápení, dyž to začne falírovat, to máte, jeden může třeba skočit na kobylu a nic se mu nestane, kdežto jinej při sebevětší opatrnosti chytí nemoc, jindy zase jedna skáče ze žebříku, aby potratila, ale nic, jiná zase dává takovej pozor a vysmrká se trošku silněji a potratí, to je potom těžký, ty námluvy, šikovná holka dá inzerát, že se hledá ryzí charakter, a já se třeba přihlásím, ale ta holka pro jistotu si mě dá prohlédnout a vyptává se po sousedství, není ten pán kurníček? a ještě píše do detektivního ústavu Karlík, aby získala podrobné informace, jeďa jednou byl malér na cvičení, místo hypermanganu nějaký tachonýr nalil do lahvičky pitralon a jeden přišel od holek a omejšval se v domnění tím hypermanganem, ale našpláchal si ten pitralon, a pak se vyřítíl a tak běžel kasárnama a řval jak náruční kráva, to samý se stalo naší babičce s mazáním, který ale doktor udělal jako pití, bylo to hnědý a bylo to u zrcadla, ale naše dogu měla bolavou nohu a tak dostala taky hnědý mazání a obě flašky byly stejný a babička si omylem nalila to pití pro dogu, blaženě se usmívala, protože to její bylo z maliní, a potom když to polkla, tak jsme ji museli zdvihat, a letět pro doktora a potom pro faráře, jedna krasavice mě požádala diskretně, abych jí odnesl moč k doktorovi, ale doktor mě dořval, že to si vona musí přijít sama, mě lidi někdy měli hrozně rádi, takže mi říkali, nechodte ještě pryč, co byste tady dělal! nebo mě všude zvali na posvícení, jen přijďte, ať si máme do čeho praštit! to mi říkali v legraci, já držel jednu krasavici za ruku a dívali jsme se spolu z mostu do vlnek a na braunový nebe a já jsem jí vykládal o tom, jak v našem městečku je dvaatřicet hospod a ve dvaceti osmi jsou slečny, jak celý město šílí po divadle, že je celkem pět divadel, nejlepší kousky ale hráli v Katolickém domě, kde byl kočovský spolek Přemysl, největší úspěch měla mexická hra El Tygro, hlavní úlohu hrál tenkrát čeledín Kopecký, kterej ale před premiérou, když nakládal posekaný jetel, tak se ztrhl, natahovali ho na žebřík, museli ho těsně před představením našlapat, bylo to potom krásný, ale jen ten čeledín při vyznávání lásky poklekl, tak už nemoh vstát, ale zato zpíval El Tygra s ohromným citem a navíc se mu rozepl poklopec, no něco z čeho baby šilely celej tejden, v

Národním domě, tam zase hráli klempíři a zámečníci nejradši hry ze šlechtických kruhů, Vějíř Lady Wantochové, nebo Winterové, toho lorda hrál jeden malíř písma, ale zase jak poklekl, tak se mu vytáhly kalhoty od fraku a byly vidět ty podlíkačky na šňůrky, když se pak děkoval, tak ho zase vzala opona tím olůvkem do hlavy, že zůstal ležet, a baby šilely, myslely, že to patří do hry, v Hálku zase když hráli Perly panny Serafinky, tak po přestávce se režisér díval dírkou v oponě, jestli už jsou lidi na místech, a zvedl ruku, ale oponář, že byl kojenej zpěněným mlíkem, tak vytáhl oponu i s režisérem a ten režisér pak z tý vejšky spadl do hudby a lidi si libovali, to má pěkný začátek, jindy zase hráli Radúze a Mahulenu, a ten kousek začíná ve tmě, a ten oponář zničehonic vytáhl tu oponu a Radúz myslel, že je opona ještě dole, tak se ptal, Mahuleno, kde jsi? a Mahulena z větví odpověděla, v prdeli, a lidi zase se radovali, že to bude něco pikantního, ze života, ale ten oponář, když viděl, co natropil, vzal za provaz a ten se přetrhl a opona sletěla a přiskřípla Radúzovi hlavu a ten oponář rozsvítil v sále a vystrčil hlavu z opony a křičel, von se přetrh provaz, no ohromný úspěch měla tahle Mahulena, největší ale úspěch měl Sen noci svatojánský, jak to hráli v Katolickém domě, hráli jen členové

Přemysla, tak všichni se nechali voholit, ta, co hrála tu vílu, tak dostala ischias, protože se to hrálo v zimě, ty rusálky když poskakovaly, počítaly si a svítily si baterkami, ale pak ten, co hrál s tou oslí hlavou, spadl do propadliště a křičel, jó, jó! a lidi tleskali na otevřený scéně, jeden fenrich, chlap jak Bauer, ten co zvedl hravě krávu a porazil Frišenského, ten fenrich mi povídá na execiráku, abych s ním zacházel jako s nepřítelem, to jsme cvičili parade rechts! a parade links! ten souboj na bodáky s nepřítelem, a tak jsme se postavili a najednou já zničehonic hop ho! a rovnou bodákem, na jehož konci byla bakule, tím bodákem fenrichovi do brady, a ten udělal kotrmelec a už ho Bosňáci křísili a na mě řvali poručíci, vždyť bys ho byl zabil! a já povídám, sám mi říkal, abych s ním zacházel jak s nepřítelem, ale poručíci na mě, že jsem měl nejdřív udělat parade rechts a parade links a potom teprve einfacher štos! a já povídám, kdepák, s nepřítelem já budu dělat parade rechts a parade links... to já einfacher štos hned! a byl jsem vítěz, to jedna u nás se jmenovala Kača Rypová, obryně a ohromná tanečnice a specialistka na pivo, každému vychlastala při zábavě pivo, jeden tachonýr jí tam nalil rtuť, a když to vypila, vzal ji do tance, no to byla hrůza, ale její dcera byla divně založená, mívala s tím svým mužem poměr na podlaze a děti jejich se na to dívaly, já jsem to viděl taky, protože mě k nim poslal stavitel, tak jsem se díval oknem, mně se nejvíc ale líbilo nebe mohamedánů, v každým patře krasavice, takže mohamedán se má na co těšit, zatímco katolík aby se zbláznil, protože když se dostane do svého nebe, tak pořádk jen jako by se koukal do slunce, ježíšmarjá, řekl básník Bondy, když mu jedno dítě vypadlo z kočárku, jak jsme vyjeli z hospody, Ježíši, jak to, že někdo kupuje kilo vepřového za padesát halířů, kdežto já platím krajíček chleba za pět stováků? vyjíždím ze Steinbruku, osobní vlak nejel, tak mě výpravčí strčil do rychlíku a hned se mě ujala konduktérka, fešanda jak slečna

Sýkorová, a hned mě dala do první třídy, jinýho by hnala a dala mu zastrkovadlem po nose, ale mně nabídla egyptku, a teď se sem hne nějaký bratránek, zarostlej jak plecháč a s fajfkou a ta konduktérka, marš! vždyť, chlape, máte třetí třídu! a vyhnala ho, povídám, ale já mám třetí třídu taky, ale ona mě drbala kolenem a šeptala mi do ucha, jak dojedeme do Vídně, tak spolu půjdeme na flámeček, to víte, ženský jsou dotěrný, přebornice na to bejvaly Polky, jedna si mně sedla na postel v lazaretu a obrázit na ni řval, sviňa, prasica! křestním jménem byla Jadwiga, mužský měla radši než jídlo, četníci, když jsem bavit hospodu, odkládali kvéry a pásy a řekli mi, pane, vy máte kouzlo jak sňatkovej podvodník, já jsem jim ale vytáhl bajonet a špičatil jsem si jim tužku pro kelnerku, jak to dělal Chaplin, když jsem obešel všechny hospody, vracel jsem se, ale nikdo mi v pivováře nic nesměl říct, to jsem jak sokol přeskočil zidku a šel jsem nazpátek, jednou přišli handlíři a poroucheli víno a likéry a jeden voják si stoupl na piliár a dělal živý obrazy, pověsil si na přirození putýnku s vodou, no virtuos hadr, a baby dodneška se vo to hádají, jeden mi poručil viržinko a mně potom bylo špatně a svalil jsem se a policajti mě přivezli do pivováru jak linoleum na káfe, Konůpek, ten

mašinista co hrál na heligon, to je takovej nástroj, co má mundštuk jak nočník a do toho se hrcá, tak ten Konůpek říkal, že vážná hudba je namáhavá, že mívá od toho heligonu hrtan jak bejk, a že jeho dědeček, jak jel z posvícení, kde hrál na heligon, tak jak vyjel z lesa, tak vítr obrátil ten heligon na řemeni a dědeček se uškrtil, to zlatník Bukovský chtěl vědět, co dělá jeho dcera se svým snoubencem, když není doma? tak šel na oko do biografu, ale jinak si vlezl pod kanape a pak slyšel, jak jeho dcera přišla s chlapem, viděl jeho holinky, a pak si sedli na kanape a to se prohnulo a péra se položily zlatníku Bukovskému na břicho, a potom viděl, jak padají dolů nějaký šaty a spodní prádlo a pak se vymrskly holinky, ale dál už zlatník neviděl, protože se mu zapíchlo péro z kanape do krku a on řval, ale nebylo ho slyšet, protože jeho dcera i ten snoubenec křičeli taky, až pak odvalili kanape a vyvlíkli to péro z krku zlatníka Bukovského, protože chtěl poodhrnout roušku evropský renesance, básník Bondy když zase přijel s kočárkem, ve kterém byly ty jeho dvě děti, svěřil se mi, že teďka píše básničky jedině na záchodě, kde sedí a na kolenou má vál na nudle a na něm sešitek, ale i teď ty děti chodějí a bouchají mu na dveře, z toho by se svalil i Goethe, kterej byl zvyklej na ledacos, tak jsem, slečno, seděl na hylzně od hasicího přístroje značky Minimax, šest slečen se slunilo a poslouchaly, co jsem jim vykládal, pan děkan stál na konvi a ruce měl přes plot a díval se na mě jak na zjevení, ale já jsem byl pouze sečetlej Světozorem a Havlíčkem a spiskem páně Batisty o pohlavní zdravotě...

Slunce zapadalo a slečna Kamila stála na žebříku, jedla třešně a usmívala se dolů na starce, který jí každý den přináší růže, které natrhal v cizích zahradách, který jí slibuje, jak poletí spolu aeroplánem do Vídně a Budapešti, aby jí ukázal všechna ta místa, kde býval za Rakouska, jak pojedou spolu rychlíkem do Prostějova se podívat na tu ohromnou černou hrobku dvorního dodavatele Weinlicha, u kterého pracoval, jak si autem zajedou podívat se do Kokon kde jí ukáže rodný domek slavného Římského, který se nebál ničeho na světě a tak se vboural do království božího, dívala se a usmívala se na starce, s kterým má jeho rodina trápení, že se nemeje, takže aby se trochu opláchl, jakmile začne pršet, honem mu dávají baňku a posílají ho na druhý konec města pro mlíko, který už nerozlišuje čas a chodí spat oblečen, který i teď v tom horku nosí troje kalhoty a ještě vespod tepláky, docela dole roztřepané, takže vypadá jako ti rousnatí bublaví holubi, který nosí zablácené střevíce, do kterých oblíká vždy jednu ponožku tak šikovně na druhou, že díry jsou vykryty, o kterém jeho rodina říká, že býval hrozně nesmělý, dokonce plachý, jeden čas samý břed, z kterého si ženské jen dělaly legraci, který ale k ní je tak plný ušlechtilých citů a tak dvorný společník, že tak jak stála na žebříku v zapadajícím slunci a za ní se leskla řeka, po které ženská v červeném šátku vezla na pramici kupu sena, že slečna si najednou přikývla té dobré myšlence, která ji z kraje ohromila, a sestupovala dolů, jednu nohu kladla na příčku po druhé, až v šortkách stála u šesti košů třešní, které za odpoledne natrhali, kráčela k boudě, vzala kbelík, odsunula víko u studně a na háku vytáhla plný kbelík čerstvé vody, pak zdvihla ruce, vytáhla blůzičku potřísněnou šťávou třešní, uvolnila knoflík u šortek a blůzička šla nahoru a kalhoty dolů, zavrtěla se a vystoupila ze šatů a tak nahá šla a na mýtince obklopena štěpnicí se celá umývala, a stařec, který celé odpoledne vykládal, teď seděl docela zasažen, ohnuté koleno svíral v sepjatých dlaních a díval se mimo ni, strnulý, zbystřelý a taktí, zatímco ona jej obdarovávala tak, jak jen žena muže obdarovat mohla, za soumraku se umývala pro nadšené oči...